

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

Judith
McNaught

Miracles

Jude
Deveraux

A COLLECTION OF
THEIR FOUR MOST
BELOVED STORIES

NHỮNG ĐIỀU KỲ DIỆU - MIRACLES

JUDITH MCNAUGHT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Epilogue](#)

Chương 1

Âm thanh của tiếng nhạc và những giọng nói bắt đầu lùi dần khi Julianna Skeffington chạy xuống những bậc cầu thang của căn nhà thôn quê đèn đuốc sáng rực, sáu trăm thành viên của Tầng lớp quý tộc đang tham dự một vũ hội hóa trang trong đó. Phía trước nàng, những khu vườn sang trọng được thắp sáng bằng những ngọn đuốc và chứa đầy những vị khách mặc quần áo giả trang và những người hầu mặc chế phục. Phía ngoài khu vườn, một mê cung bằng bờ giậu rộng lớn hiện ra mờ mờ trong bóng tối, tạo ra những chỗ trốn tốt hơn nhiều, và đó là nơi mà Julianna đang hướng tới.

Kéo cái váy bông của bộ trang phục Marie Antoinette của nàng lại gần bên người, nàng len vào đám đông, tìm đường đi nhanh nhất có thể qua những hiệp sĩ trong bộ giáp trụ, những tên hề cung đình, những tên cướp đường, và đủ các loại vua chúa, nữ hoàng, các nhân vật của Shakespeare, cũng như một loạt những người đóng giả vật nuôi và thú rừng.

Nàng nhìn thấy một con đường mở ra qua đám đông và đi theo nó, rồi phải bước sang một bên để tránh đụng chạm với một cái cây lớn cành lá xum xuê với những trái táo đỏ mọng bằng lụa lơ lửng trên cành của nó. Cái cây cúi đầu lịch sự với Julianna khi nó đi ngang qua nàng, một trong những cành nhánh của nó vòng quanh eo của một quý bà trông hết như một cô gái vắt sữa bò với thùng đựng sữa.

Nàng không cần phải chậm lại lần nào nữa cho đến khi tới gần trung tâm của khu vườn, nơi có một nhóm vũ công biểu diễn ở giữa hai thác nước kiểu La Mã, chơi nhạc cho các cặp đôi đang khiêu vũ. Nàng xin phép rồi bước vòng quanh một người đàn ông đóng giả là một con mèo đen, đang thì thầm vào cái tai màu hồng của một con chuột nhỏ nhắn màu xám. Anh ta dừng lại đủ lâu để ném một cái nhìn tán thưởng vào cái cổ áo khoét sâu trên bộ váy màu trắng diềm đăng ten của Julianna, rồi anh ta mỉm cười trơ trẽn vào mắt nàng và nháy mắt trước khi chuyển sự chú ý lại con chuột nhỏ đáng yêu với những cái lông dài trên miệng.

Choáng váng vì những hành vi phóng đãng mà nàng đã chứng kiến đêm nay, đặc biệt là ở trong khu vườn này, Julianna liếc nhanh qua vai nàng và nhìn thấy mẹ nàng đang đi lên từ trong phòng khiêu vũ. Bà đứng trên những bậc cầu thang, giữ chặt lấy cánh tay của một người đàn ông xa lạ, và chăm chăm quan sát khu vườn. Bà đang tìm Julianna. Với bản năng của một con chó săn, mẹ nàng quay sang và nhìn thẳng về hướng của Julianna.

Hình ảnh quen thuộc đó đủ để khiến cho Julianna bắt đầu bỏ chạy, cho đến khi nàng đến được rào cản cuối cùng trên con đường của nàng tới mê cung: một nhóm lớn những người đàn ông đặc biệt huyền ảo đang đứng ngay dưới một cái vòm bằng cây, cười sặc sụa trước một tay hề giả, anh này đang cố gắng tung hứng những quả táo một cách không thành công. Thay vì đi ngay trước tầm nhìn của họ, do đó có thể đặt chính nàng rõ ràng trước tầm nhìn của mẹ nàng, nàng đã quyết định sẽ khôn ngoan hơn nếu đi vòng phía sau họ.

“Xin vui lòng, các ngài,” nàng nói, cố len lén đi giữa hai cái cây và một hàng những cái lưng đàn ông. “Tôi phải đi qua.” Thay vì nhanh chóng di chuyển để lấy lối cho nàng theo phép lịch sự thông thường phải thế, thì hai người đàn ông lại liếc nàng qua vai họ, rồi hoàn toàn quay người lại mà không cho nàng bất kì khoảng trống nào.

“Chà, chà, chà, chúng ta có gì ở đây thế này?” một trong hai bọn họ nói bằng một giọng rất trẻ và rất say xỉn khi anh ta đặt một bàn tay lên cái cây gần vai nàng. Anh ta chuyển ánh mắt sang một người hầu, người đang đưa cho anh ta một ly đầy thứ chất lỏng óng ánh ở trong đó, rồi anh ta cầm lấy nó và giơ nó trước mặt nàng. “Thứ gì đó sáng khoái cho cô, thưa cô?”

Ngay lúc ấy Julianna còn lo lắng về việc làm sao thoát khỏi sự chú ý của bà mẹ hơn là bị một quý ông trẻ say rượu gạ gẫm, anh ta thậm chí khó mà đứng vững được và những người đồng hành của anh ta chắc chắn sẽ ngăn anh ta không cư xử sỗ sàng hơn nữa. Nàng chấp nhận ly rượu thay vì gây ra một cảnh khó xử, rồi chuôi qua cánh tay anh ta, đi nhanh qua những người khác, và chạy về hướng đích đến của nàng, vẫn lơ đãng cầm theo ly rượu trên tay.

“Quên cô nàng đi, Dickie,” nàng nghe thấy người đồng hành với anh ta nói. “Một nửa những vũ công opera và những cô gái làng chơi đang ở đây đêm nay. Cậu có thể có hầu như bất cứ cô nào mà cậu để mắt tới. Cô nàng đó không muốn chơi đâu.”

Julianna nhớ lại đã nghe nói rằng một vài người nghiêm khắc trong giới Quý tộc không bằng lòng với những lễ hội hóa trang – đặc biệt là đối với những cô gái trẻ con nhà tử tế - và sau những gì đã nghe và nhìn thấy đêm nay nàng chắc chắn hiểu được vì sao lại như vậy. Với thân phận được che giấu một cách an toàn sau những bộ phục trang và mặt nạ, các thành viên của Xã hội Thượng lưu cư xử như là... như là một đám bình dân hỗn tạp.

Chương 2

Trong mê cung, Julianna đi theo lối đi phía bên phải, lao vào cái góc đầu tiên tình cờ xuất hiện khi rẽ phải, rồi nàng dựa lưng vào những nhánh đầy gai của bụi cây. Với hai tay rảnh rang, nàng cố gắng làm phẳng lại những lớp diềm váy bằng đăng ten màu trắng trang trí quanh vạt váy và thân dưới của chiếc váy, nhưng chúng vẫn cứ trơ trơ ra như những ngọn đèn hiệu rung rinh trong buổi đêm thoáng mát.

Trái tim nàng đập mạnh do xúc động, chứ không phải do dùng sức, nàng hoàn toàn đứng yên và lắng nghe, ngăn cách với khu vườn bằng một cái hàng rào đơn độc cao nhưng ngoài tầm nhìn của lối vào. Nàng nhìn chăm chăm vô định vào chiếc ly trên tay mình và cảm thấy tức giận vô ích với sự bất lực của nàng trong việc ngăn cản mẹ nàng tự làm hổ thẹn chính bản thân bà hay phá hủy cuộc sống của Julianna.

Cố gắng nghĩ về chuyện khác, Julianna nâng chiếc ly lên mũi và hít vào, rồi nàng hơi rùng mình bởi cái mùi thảo dược mạnh. Nó có mùi giống như thứ mà cha thường uống. Không phải là Madeira mà ông uống từ sáng đến tối, mà là cái thứ chất lỏng màu vàng ông uống sau bữa tối – vì những mục đích sức khỏe, để làm dịu lại trạng thái thần kinh của ông, ông nói vậy.

Những sự kích động của Julianna vẫn còn. Một lát sau nàng nghe thấy tiếng của mẹ nàng vọng vào từ phía bên kia của cái hàng rào lá cây, khiến trái tim nàng đập mạnh với diềm báo trước không hay.

“Julianna, con có ngoài này không, con yêu?” mẹ nàng gọi.

“Ngài Makepeace đang ở cùng với mẹ và ông ấy rất háo hức được giới thiệu...”

Julianna thấy cái viễn cảnh làm mất thể diện của một ngài Makepeace bất đắc dĩ – bất kể anh ta là ai - bị nắm tay kéo lê đi một cách tàn nhẫn qua mọi góc quanh co, mọi ngóc ngách và

xó xĩnh, của mê cung xoắn vào nhau và những khu vườn sáng ánh đuốc bởi bà mẹ kiên quyết của nàng. Không thể chịu đựng sự khó xử và xấu hổ bởi một lần giới thiệu nào nữa với một người theo đuổi không may, chắc chắn không tự nguyện, và có tiềm năng đã bị mẹ nàng tóm được, Julianna lùi lại đến tận những nhánh cây gai góc đang chọc vào những lọn tóc vàng nhạt của kiểu đầu công phu mà một cô hầu đã phải mất hàng giờ để tạo ra cho nàng.

Ở trên bầu trời, mặt trăng đang trượt xuống một cách giúp đỡ đằng sau những đám mây dày, nhấn chìm cái mê cung trong bóng tối đen như mực, trong khi mẹ nàng tiếp tục độc thoại không thành thật một cách đáng xấu hổ - ở vài mét bên kia hàng rào.

“Julianna là một cô gái thích phiêu lưu đầy thú vị,” bà Skeffington thốt lên, nghe có vẻ tức giận chứ không phải là tự hào. “Có vẻ như con bé đang đi dạo trong vườn để tiến hành vài cuộc thăm dò.”

Julianna thầm dịch lại những lời nói dối của mẹ nàng ra thực tế: Julianna là một đứa sống khép kín trái tính đã bị kéo lê ra khỏi đồng sách và bản thảo của nó. Có vẻ như là nó lại giấu mình trong những bụi cây trong những lúc như thế này.

“Con bé đã rất được yêu mến ở Mùa lễ hội này, tôi không thể nghĩ làm thế nào mà ngài lại không gặp gỡ con bé ở những hoạt động của xã hội thượng lưu và các dịp tương tự nhỉ. Trên thực tế, tôi thực sự phải nài nỉ con bé dừng những cuộc gặp gỡ xã giao chỉ ở mức không hơn mười lần mỗi tuần để con bé có đủ thời gian nghỉ ngơi!”

Julianna đã không nhận được đến mười lời mời tới những sự kiện của xã hội thượng lưu trong năm qua, nói gì đến một tuần lễ, nhưng tôi cần một lời giải thích cho lý do tại sao ngài không gặp con bé trước đó. Với một chút may mắn, ngài sẽ tin vào lời ngụy biện đó.

Ngài Makepeace không phải là kẻ dễ bị mắc lừa. “Thật ư?” anh ta thì thầm, bằng một giọng không ràng buộc của một người đang đấu tranh giữa sự nhã nhặn, bị quấy rầy và không tin. “Cô ấy nghe có vẻ là một cô gái lạ lùng - ờ... không bình thường nếu cô ấy không hứng thú với các cuộc gặp mặt xã giao.”

“Tôi không bao giờ ám chỉ một điều gì như vậy!” Bà Skeffington hấp tấp nói. “Julianna thích các vũ hội và các dạ hội hơn tất cả mọi thứ!”

Julianna thà nhổ một cái răng còn hơn.

“Tôi thực sự tin là cả hai người sẽ giao thiệp rất tốt với nhau.”

Tôi định thả con bé ra khỏi tầm tay và kiếm cho nó một tấm chồng tốt, quí ngài tốt bụng của tôi, và ngài có những điều kiện tiên quyết cho một ông chồng: Ngài là một người đàn ông có gia thế đáng kính, và có tài sản thích đáng.

“Con bé hoàn toàn không phải loại con gái huênh hoang quá thường xuyên gặp ngày nay.”

Con bé không làm một việc gì để phô trương bản thân để giành lợi thế.

“Mặt khác, con bé có những đức tính đặc biệt mà không người đàn ông nào có thể bỏ qua.”

Để chắc chắn điều đó tối nay, tôi đã khăng khăng bắt nó mặc bộ váy giả trang quá lộ liễu đến mức phù hợp với một người đàn bà đã có chồng lãng lơ hơn là với một cô gái 18 tuổi.

“Nhưng con bé không hề phóng đãng một chút nào.”

Mặc cho đường xẻ sâu trên váy của nó, anh thậm chí không phải thử chạm vào con bé trước khi hỏi cưới nó.

Mong muốn được tự do của ngài Makepeace cuối cùng cũng đã chiến thắng tiếng gọi của phép lịch sự. “Tôi thực sự phải trở lại phòng vũ hội, thưa bà Skeffington. Tôi-tôi tin là tôi có

lượt nhảy kế tiếp với cô Topham.”

Nhận thức là con mồi của bà ta chuẩn bị tẩu thoát - và chui vào nanh vuốt của cô gái mới ra mắt được ưa thích nhất mùa lễ hội - đã đẩy mẹ của Julianna đến việc trả đũa bằng một lời nói dối tệ hại nhất trong suốt quãng đời mỗi lái của bà ta. Trơ tráo phát minh ra một mối quan hệ không tồn tại giữa Julianna và người đàn ông độc thân đủ tư cách nhất trên nước Anh, bà ta thông báo, “Chỉ là chúng ta cùng trở lại vũ hội thôi! Tôi tin là Nicholas DuVille cũng đã đề nghị Julianna điệu waltz tiếp theo!”

Bà Skeffington phải nhanh chóng theo sau quý ngài đang rút lui bởi vì giọng của họ trở nên xa dần. “Ông DuVille đã nhiều lần lựa chọn Julianna yêu quý của chúng tôi vì sự quan tâm đặc biệt. Trên thực tế, tôi có lý do để tin rằng lý do duy nhất để ông ấy tới đây tối nay là để ông ấy có thể có một chút thời gian với con bé! Không, thực đó, thưa ngài, đó là sự thật, mặc dù tôi không nên ủng hộ bất kì ai nhưng ngài phải biết chuyện đó ...”

Xa hơn phía dưới mê cung, góa phụ trẻ tuổi mê hồn của Nam tước Penwarren đang đứng với vòng tay ôm quanh cổ Nicholas DuVille, hai mắt cô cười với chàng khi cô thì thầm, “Làm ơn đừng nói với em là bà Skeffington đã thực sự ép anh phải nhảy với cô con gái bà ấy nhé, Nicki. Không phải là anh chứ. Nếu bà ta đã làm thế, và anh nhảy với cô ấy thật, anh sẽ không thể bước vào một phòng khách nào ở nước Anh mà không được mọi người dành cho những tràng vỗ tay hoan hô. Nếu như anh không ở Italy suốt mùa hè, anh sẽ biết việc chống lại cái mù già ghê tởm đó đã trở thành một trò đấu trí của các anh chàng độc thân. Em hoàn toàn nghiêm túc đấy,” Valerie cảnh báo khi phản ứng của chàng chỉ là một chút giễu cợt thoáng qua, “người phụ nữ đó sẽ viện đến bất kì thứ gì để kiếm một anh chồng giàu có cho con gái mình và củng cố vững chắc vị trí của bà ta trong xã hội thượng lưu. Chắc chắn là bất kì thứ gì!”

“Cám ơn lời cảnh báo, em thân yêu,” Nicki nói tỉnh khô. “Tình cờ, tôi đã có một cuộc giới thiệu ngắn với chồng của bà Skeffington gần đây trước khi tôi đi Italy. Tuy nhiên, tôi đã không gặp bà mẹ và cô con gái, huống hồ là hứa nhảy với ai trong bọn họ.”

Cô thở dài với sự khuây khỏa. “Em không thể tưởng tượng làm sao anh có thể đại dột như vậy. Thực sự, Julianna là một cô gái đặc biệt xinh đẹp, nhưng cô ta hoàn toàn không phải là túyp thường lệ của anh. Cô ta rất trẻ, rất trong trắng, và em biết là cô ấy có một thói quen kì lạ là giấu mình đằng sau những cái rèm cửa - hoặc tương tự như vậy.”

“Cô ta nghe có vẻ thú vị” Nicki nói đối với một tiếng cười khúc khích.

“Bất luận thế nào, cô ấy không có chút nào giống mẹ cả.” Cô dừng lại cho một cái khẽ rùng mình hùng biện để minh họa cho những điều sắp nói. “Bà Skeffington quá háo hức muốn trở thành một phần của xã hội thượng lưu đến nỗi bà ta tuyệt đối khom lưng. Nếu bà ta đã không quá xâm phạm người khác và tham vọng, bà ta sẽ hoàn toàn thảm bại.”

“Tuy nghe có vẻ ngốc nghếch nhưng,” Nicki nói, mắt kiên nhẫn với toàn bộ cuộc đối thoại, “vì cái quái quỷ gì mà em mời họ tới bữa tiệc hóa trang này?”

“Bởi vì, anh yêu,” Valerie nói với một cái thở dài, vuốt nhẹ những ngón tay trên cằm chàng với sự âu yếm của những người chung chăn gối, “mùa hè vừa rồi, Julianna nhỏ bé bằng cách nào đó đã trở nên thân thiết với Nữ bá tước Langford mới cũng như với chị dâu của cô ấy, Nữ công tước Claymore. Bắt đầu Mùa lễ hội, Nữ công tước và Nữ bá tước đã cho biết họ mong muốn Julianna bé nhỏ được chào đón trong giới Thượng lưu, rồi cả hai người bọn họ đều rời về Devon với chồng họ. Vì chẳng ai muốn làm bực mình nhà Westmoreland, và vì bà Skeffington đã làm mất lòng tất cả mọi người, mọi người đều đợi cho đến tuần cuối cùng này của Mùa lễ hội để làm bốn phận của mình và mời họ tới chỗ nào đó. Thật không may mắn, trong hàng tá những lời mời bà Skeffington nhận lời tối nay, bà ta đã chấp nhận lời mời tới bữa tiệc của em - có lẽ bởi vì bà ta nghe được rằng anh sẽ tới đây.”

Cô đột nhiên dừng lại, như thể bị gây ấn tượng bởi một khả năng thú vị. “Mọi người đã mong chờ được khám phá xem Julianna và bà mẹ đáng ghét của cô ta đã tình cờ trở thành bạn với nữ công tước và nữ bá tước như thế nào, và em đánh cuộc là anh biết câu trả lời, phải không! Người ta đồn là anh đã vô cùng thân thiết với cả hai quý bà trước khi họ kết hôn.”

Trước sự ngạc nhiên của Valerie, toàn bộ vẻ mặt của chàng trở nên xa cách, kín đáo, không biểu lộ chút gì, và những lời của chàng chứa đựng một sự cảnh báo lạnh lùng. “Định nghĩa cái mà em muốn nói là ‘vô cùng thân thiết’ đi, Valerie.”

Muộn màng nhận ra là cô ta đã bằng cách nào đó vấp phải khu vực nguy hiểm, Valerie thực hiện một chiến lược vội vàng rút lui về vùng đất an toàn. “Em chỉ muốn nói anh đã được biết

đến như một người bạn thân của cả hai quý bà.”

Nicki chấp nhận đề nghị hòa bình của cô với một cái gật đầu nhẹ và cho phép cô rút lui trong tự trọng, nhưng chàng không để cho vấn đề rơi tuột hoàn toàn. “Chồng của họ cũng là bạn thân của tôi.” Chàng mỉm mai, mặc dù nó đúng hơn là một sự cường điệu. Chàng giao hảo thân thiện với Stephen và Clayton Westmoreland, nhưng chẳng ai trong hai người đàn ông đó lại đặc biệt thích thú về tình bạn của vợ họ với Nicki - một tình huống mà cả hai quý bà đã vui vẻ nói là sẽ chắc chắn tiếp tục “chỉ đến khi anh kết hôn một cách chắc chắn, Nicki, và mê muội vợ anh như Clayton và Stephen đối với bọn em.”

“Vì anh vẫn chưa có hôn ước với cô Skeffington,” Valerie nhẹ nhàng trêu ghẹo, kéo sự chú ý của chàng về phía cô khi cô lướt những ngón tay quanh gáy chàng, “Chẳng có gì ngăn cản được chúng ta rời khỏi cái mê cung này và đến phòng ngủ của em.”

Từ cái khoảnh khắc cô chào đón chàng trong căn nhà này, Nicki đã biết rằng lời gợi ý đó sẽ tới, và chàng cân nhắc nó lúc này trong sự im lặng không ràng buộc. Chẳng có gì ngăn được chàng khỏi việc làm đó. Cho dù thế nào cũng chẳng có gì, ngoại trừ sự thiếu hứng thú không thể giải thích được với việc mà chàng đã biết rõ từ những lần gặp gỡ trước với Valerie hầu như chính xác là một tiếng rưởi đồng hồ làm tình tự do với một đối tác kĩ năng cao và háo hức. Việc đó sẽ bắt đầu bằng một ly rượu sâm panh hảo hạng, và tiếp đó là một nửa ly brandy còn hảo hạng hơn. Sau đó chàng sẽ ngăn không để bị thất vọng khi cô cảm thấy bắt buộc phải trở lại giường của chính mình “để giữ những người hầu khỏi đồn nhảm”. Vô cùng lịch sự, vô cùng chu đáo, và hoàn toàn đoán trước được.

Gần đây, cái cuộc sống hoàn toàn đoán trước được của chàng – và mọi người trong đó, bao gồm cả chính bản thân chàng – đã bắt đầu khiến chàng khó chịu. Cho dù là chàng ở trên giường với một người phụ nữ hay chơi bài với bạn bè, chàng đều tự động nói hoặc làm tất cả những việc thích hợp - và không thích hợp trong những lúc thích đáng. Chàng giao thiệp với những người đàn ông và đàn bà trong tầng lớp của chàng, những người cũng nhạt nhẽo và thạo đời như chàng.

Chàng bắt đầu cảm thấy như thể chàng là một con rối đáng nguyên rủa đang trình diễn trên sân khấu với những con rối khác, tất cả đang nhảy múa cùng một giai điệu, được sáng tác bởi cùng một tác giả.

Thậm chí đến cả những mối quan hệ bất chính như điều mà Valerie đang gợi ý cũng có một trình tự bắt buộc kèm theo mà chỉ thay đổi dựa vào việc liệu người phụ nữ đó đã kết hôn hay chưa, và liệu là chàng đang đóng vai người quyến rũ hay kẻ bị quyến rũ. Vì Valerie là góa phụ và đang đóng vai kẻ quyến rũ đêm nay, chàng biết chính xác cô ta sẽ phản ứng như thế nào nếu chàng khước từ lời đề nghị của cô. Đầu tiên cô ta sẽ bấu môi - nhưng rất dễ thương, rồi cô sẽ tán tỉnh và rồi cô sẽ lôi kéo. Chàng, sẽ bị “quyến rũ,” sẽ ngập ngừng, rồi lảng tránh và trì hoãn cho đến khi cô bỏ cuộc, nhưng chàng sẽ không bao giờ thực sự từ chối. Làm như thế là thô lỗ một cách không thể tha thứ được – một lỗi lầm ngớ ngẩn trong điệu nhảy phức tạp của xã hội thượng lưu mà tất cả bọn họ đều thể hiện tới mức hoàn hảo.

Mặc dù vậy, Nicki đợi trước khi trả lời, nửa mong đợi cơ thể chàng phản ứng tán thành gợi ý của cô, ngay cả khi trí óc chàng không muốn. Khi điều đó không xảy ra, chàng lắc đầu và đi bước đầu tiên trong điệu nhảy, ngập ngừng. “Trước hết có lẽ tôi nên đi ngủ, em thân yêu. Tôi đã có một tuần mệt mỏi và tôi không ngủ hai ngày nay rồi.”

“Chắc chắn là anh không đang từ chối em đấy chứ, anh yêu?” cô ta hỏi. Bấu môi một cách đáng yêu.

Nicki chuyển sang lảng tránh. “Thế còn bữa tiệc của em thì sao?”

“Em thích ở với anh hơn. Em đã không gặp anh nhiều tháng nay rồi, và bên cạnh đó, bữa tiệc sẽ tiếp tục mà không cần có em. Những người hầu đã được huấn luyện tới sự hoàn hảo.”

“Những vị khách của em thì không,” Nicki chỉ ra, vẫn lảng tránh vì cô vẫn đang tán tỉnh.

“Họ sẽ không bao giờ biết là chúng ta đã bỏ đi.”

“Phòng ngủ mà em đã dành cho tôi ngay cạnh phòng ngủ của mẹ em.”

“Bà ấy sẽ không nghe thấy chúng ta cho dù là anh có làm gậy giường như anh đã làm lần cuối chúng ta dùng cái phòng ngủ đó. Bà ấy điếc như một tảng đá.” Nicki chuẩn bị tiến tới giai đoạn trì hoãn, nhưng Valerie làm chàng ngạc nhiên với việc tăng tốc thủ tục và đi thẳng tới sự lôi kéo trước khi chàng có thể thốt ra những câu thoại của chàng trong vở kịch nhỏ cũ rích đã trở thành đời thực của chàng. Đứng trên đầu ngón chân, cô hôn chàng thật hoàn hảo, hai bàn tay cô trượt lên xuống ngực chàng, đôi môi cô mời mọc lưỡi chàng.

Nicki tự động đặt tay chàng quanh eo cô và chiều ý, nhưng đó là một hành động trống rỗng hết sức nhã nhặn, nhưng không có sự trao đổi. Khi hai tay cô trượt xuống thấp hơn và hướng tới thắt lưng quần của chàng, chàng thả tay ra và bước lùi lại, đột nhiên ghê tởm cũng như chán nản với toàn bộ cái trò chơi đáng nguyên rủa này. “Không phải tối nay,” chàng nói chắc chắn.

Hai mắt cô im lặng buộc tội chàng vì một sự vi phạm luật chơi không thể tha thứ được. Hạ giọng xuống, chàng nắm lấy hai vai cô, xoay ngược cô lại và vỗ nhẹ âu yếm vào lưng cô để đưa cô đi. “Trở lại với những vị khách của em đi, em thân yêu.” Ngay khi với tới cái ví của chàng để lấy một miếng xì gà mảnh, chàng nói thêm một hành động lịch sự cuối cùng, “Tôi sẽ theo sau em sau một khoảng thời gian thận trọng.”

Chương 3

Không biết rằng nàng không chỉ có một mình trong mê cung hun hút, Julianna chờ trong im lặng căng thẳng để hoàn toàn chắc chắn rằng mẹ nàng sẽ không quay trở lại. Một lúc sau nàng thở ra một hơi dài và ló mình ra khỏi nơi ẩn náu.

Vì mê cung này dường như là nơi trốn tránh tốt nhất cho nàng trong vài giờ tới, nàng rẽ trái và tha thần đi xuống con đường mở vào một khoảng trống hình vuông cỏ mọc cao um tùm xung quanh, ở giữa có một cái ghế dài bằng đá trạm trổ công phu.

Nàng buồn bã suy tính lại tình cảnh của nàng, tìm kiếm một cách nào đó để thoát khỏi cái bẫy nhục nhã và không thể chịu đựng được mà nàng đang vướng vào, nhưng nàng biết sẽ chẳng có lối thoát nào cho nàng khỏi sự ám ảnh mù quáng của mẹ nàng với việc muốn thấy Julianna cưới một người nào đó “thực sự có địa vị” – bây giờ, trong khi cơ hội tới. Từ trước tới

giờ điều duy nhất ngăn cản mẹ nàng khỏi mục tiêu đó chính là thực tế không có một người theo đuổi “thực sự có địa vị” “đủ tư cách” nào tuyên bố chính thức trong suốt những tuần lễ Julianna có mặt ở London.

Không may là, ngay trước khi họ rời London để tới đây, mẹ nàng đã thành công trong việc mời chài được một lời cầu hôn từ Ngài Francis Bellhaven, một hiệp sĩ già nua đáng ghét có làn da xanh xao vàng vọt, đôi mắt nâu lồi ra ngoài trông như là sắp rớt xuống cổ áo của Julianna, và đôi môi dày cộp nhợt nhạt không ngừng nhắc nàng nhớ tới một con cá vàng chết. Chỉ riêng ý nghĩ bị trói vào Ngài Francis cả một buổi tối, chứ chưa nói đến là cả phần đời còn lại của nàng đã không thể chịu đựng được rồi. Ghê tởm. Đáng sợ.

Thế không có nghĩa là nàng sẽ có bất kì lựa chọn nào khác trong vấn đề này. Nếu nàng muốn có một sự lựa chọn thật sự, thì trốn tránh ở đây khỏi tất cả những người theo đuổi tiềm năng khác mà mẹ nàng tóm được là điều cuối cùng mà nàng nên làm. Nàng biết điều đó, nhưng nàng không thể ép mình quay trở lại phòng khiêu vũ được. Nàng không muốn có một người chồng. Nàng đã mười tám tuổi rồi, và nàng có những kế hoạch khác, những giấc mơ khác, cho cuộc đời nàng, nhưng chúng chẳng liên quan gì đến những ước muốn của mẹ nàng và vì thế chúng không đáng quan tâm. Không bao giờ. Điều làm cho mọi chuyện còn đáng giận hơn nữa là mẹ nàng thực sự tin bà đang hành động vì lợi ích tốt đẹp nhất của Julianna và bà biết điều gì là tốt nhất cho nàng.

Mặt trắng ló ra khỏi những đám mây, và Julianna nhìn đắm đắm vào chất lỏng nhàn nhạt trong ly của nàng. Cha nàng nói rằng một chút brandy thì không hại ai cả, rằng nó sẽ làm dịu mọi sự đón đầu, cản thiện khả năng tiêu hóa, và chữa được mọi buồn khổ. Julianna do dự, rồi trong một cơn bùng nổ của chống đối và tuyệt vọng, nàng quyết định thử nghiệm cái lý thuyết sau. Nâng ly rượu lên, nàng kẹp chặt mũi lại, ngửa đầu ra sau, và uống liền ba ngụm lớn. Nàng hạ ly xuống, rùng mình và thở hắt ra. Và chờ. Chờ một niềm hạnh phúc bùng nổ. Nhiều giây trôi qua, rồi một phút. Chẳng có gì. Tất cả những gì nàng cảm thấy là một chút yếu đuối nơi hai đầu gối và khả năng chống chọi lại những giọt nước mắt vô nghĩa đang ngân ngấn trong mắt nàng giảm đi.

Chiều theo tứ chi bủn rủn của mình, Julianna bước tới bên chiếc ghế đá và ngồi xuống. Chiếc ghế rõ ràng là đã được trưng dụng trước đó trong buổi tối hôm nay, bởi vì có một ly rượu vơi một nửa ở một đầu ghế và vài ly rỗng ở bên dưới nó. Một lát sau nàng uống thêm một ngụm rượu brandy nữa và nhìn vào trong ly, lắc đều chất lỏng màu vàng để cho nó sáng sủa trong ánh sáng trắng khi nàng xem xét cảnh ngộ của mình.

Nàng mong bà nàng vẫn còn sống biết bao! Bà sẽ đặt dấu chấm hết cho những hoang tưởng điên rồ của mẹ Julianna về việc sắp đặt một “đám cưới huy hoàng.” Bà sẽ hiểu Julianna căm ghét bị ép buộc phải làm đám cưới với bất kì người nào. Trên đời này, chỉ có người mẹ đáng tôn quý của cha nàng là người duy nhất từng hiểu được Julianna. Bà của nàng là bạn nàng, thầy nàng, người cố vấn của nàng.

Trên lòng bà Julianna đã học về thế giới, về con người; ở đó và chỉ ở đó thôi nàng đã được khuyến khích nghĩ cho bản thân mình và nói bất kể điều gì nàng nghĩ, bất kể nó có xấu xược và ngang tàng đến đâu. Đối lại, bà của nàng luôn luôn đối xử với nàng ngang hàng, chia sẻ những triết lý đặc biệt của chính bà về bất kì điều gì và về mọi thứ, từ mục đích của Thượng Đế khi tạo ra trái đất tới những điều bí ẩn giữa đàn ông và đàn bà.

Bà nội Skeffington không tin rằng hôn nhân là câu trả lời cho giấc mơ của một người phụ nữ, hay thậm chí là đàn ông thì cao thượng và thông thái hơn đàn bà! “Thử nghĩ một chút đến đức ông chồng của chính bà mà xem,” bà nói với nụ cười trêu đùa một buổi chiều mùa đông ngay trước Giáng sinh năm Julianna được mười lăm tuổi. “Cháu không biết ông nội cháu, cầu Chúa phù hộ linh hồn ông ấy, nhưng nếu ông ấy có một bộ óc để suy nghĩ, thì bà chưa bao giờ thấy bằng chứng của nó. Giống như tất cả những bậc tiền bối của ông ấy, ông ấy không thể nào tính toán hai con số trong đầu và viết ra được một câu nào thông minh, và ông ấy còn kém nhạy cảm hơn cả một đứa trẻ đang bú mẹ.”

“Thật ả?” Julianna hỏi, ngạc nhiên và hơi hoảng sợ bởi lời nhận xét không tôn trọng gì với một người đàn ông đã mất, người là chồng của bà nội nàng và là ông nội của Julianna.

Bà của nàng gật đầu nhấn mạnh. “Những người đàn ông nhà Skeffington đều như thế cả - những người cục mịch kém tưởng tượng, lười biếng, tất cả bọn họ.”

“Nhưng chắc chắn bà không thể nói Papa như thế được,” Julianna tranh cãi vì lòng trung thành. “Cha là người con duy nhất còn sống của bà.”

“Bà sẽ không bao giờ mô tả cha cháu là một người cục mịch,” bà nói không hề nao núng. “Bà sẽ nói nó là một thằng ngu!”

Julianna nuốt lại một tiếng cười khúc khích trước một câu nói dị thường như thế, nhưng trước khi nàng có thể nghĩ ra một lời bào chữa đúng đắn nào, bà nàng đã nói tiếp, “Mặt khác, những người phụ nữ nhà Skeffington lại thường thể hiện một kiểu trí tuệ hiếm có và tài thao vát. Hãy quan sát kĩ hơn và cháu sẽ khám phá ra rằng thông thường những người phụ nữ mới là những người sống sót nhờ vào trí khôn và sự quyết đoán của họ, chứ không phải đàn ông. Đàn ông không hơn gì đàn bà trừ sức mạnh cơ bắp.” Khi trông Julianna có vẻ không chắc chắn lắm, bà nàng nói thêm một cách đăm dắng, “Nếu cháu có đọc cuốn sách mà bà cho cháu tuần trước, cháu sẽ sớm nhận ra rằng phụ nữ không phải luôn luôn phụ thuộc vào đàn ông. Tại sao ư, thời cổ xưa, chúng ta đã có sức mạnh và được kính trọng. Chúng ta là những vị thần và nhà tiên tri và người chữa bệnh, với những điều bí mật của vũ trụ trong trí óc và món quà của cuộc sống trong cơ thể chúng ta. Chúng ta lựa chọn bạn đời, chứ không phải là ngược lại. Đàn ông đã phải xin ý kiến của chúng ta và quỳ mọp dưới chân chúng ta và ghen tị với sức mạnh của chúng ta. Tại sao, chúng ta nổi trội hơn họ về mọi mặt. Chúng ta biết điều ấy, và họ cũng đã biết điều ấy.”

“Nếu chúng ta thực sự thông minh hơn và tài năng hơn,” Julianna nói khi bà của nàng nhướn mày lên, tìm kiếm phản ứng cho mẩu thông tin gây sửng sốt ấy, “vậy thì làm thế nào mà chúng ta lại mất tất cả những sức mạnh và lòng tôn kính ấy và để mình bị phụ thuộc vào đàn ông?”

“Họ đã thuyết phục chúng ta rằng chúng ta cần sức mạnh cơ bắp của họ để bảo vệ chúng ta,” bà nói với một cảm xúc vừa oán giận vừa khinh bỉ. “Rồi họ “bảo vệ” chúng ta khỏi tất cả những đặc ân và quyền lợi của chính ta. Họ đã lừa chúng ta.”

Julianna cảm thấy hoảng sợ trước lý lẽ ấy, và lông mày nàng nhíu lại suy tư. “Nếu là như thế,” nàng nói sau một lúc, “thì họ không thể nào ngu dốt như bà nghĩ. Họ phải rất thông minh, chẳng phải sao?”

Trong một giây bà nội nàng nhìn đăm đăm xuống nàng, rồi bà cười lục khục tán thưởng. “Ý hay đấy, cháu yêu, và là một ý tưởng đáng để xem xét. Bà nghĩ cháu nên viết ý tưởng đó xuống để cháu có thể nghiền ngẫm về nó nhiều hơn. Có lẽ cháu sẽ viết một cuốn sách của chính mình về việc làm thế nào mà những người đàn ông đã thực hiện cái hành vi lừa gạt tinh vi ấy với đàn bà trong suốt những thế kỉ qua. Bà chỉ hi vọng cháu sẽ không quyết định phỉ phạm trí tuệ và tài năng của cháu vào một gã dốt nát nào đó muốn cháu vì nhan sắc và cố thuyết phục cháu rằng

giá trị duy nhất của cháu là ở việc sinh cho hẳn ta những đứa con và chăm sóc những ước muốn của hẳn ta. Cháu có thể làm nên điều khác biệt, Julianna. Bà biết cháu có thể.”

Bà do dự, như thể đang quyết định chuyện gì đó, rồi nói, “Điều đó mang chúng ta tới vấn đề tiếp theo mà bà muốn bàn với cháu. Lúc này dường như là lúc thích hợp nhất để nói.”

Bà nội Skeffington đứng dậy và đi đến bên lò sưởi ở bức tường đối diện trong căn phòng nhỏ ảm cúng, những cử động của bà chậm chạp vì tuổi tác, mái tóc bạc được buộc gọn lại thành một búi sau gáy. Đặt một bàn tay lên những cành cây thường xuân bà trang trí trên bệ lò sưởi, bà cúi xuống để cào than. “Như cháu đã biết, bà đã sống lâu hơn một ông chồng và một đứa con trai. Bà đã sống lâu, và đã chuẩn bị đầy đủ để kết thúc tháng ngày của mình trên mặt đất này bất kể khi nào thời khắc tới. Mặc dù bà sẽ không ở mãi đây với cháu, bà hi vọng sẽ đền bù cho điều đó bằng cách để lại gì đó cho cháu... một khoản thừa kế để cháu sử dụng. Nó không nhiều.”

Đề tài cái chết của bà nội chưa bao giờ được nhắc đến trước đó, và chỉ ý nghĩ mất bà thôi đã làm ngực Julianna thắt lại đau đớn.

“Như bà đã nói, nó không nhiều, nhưng nếu cháu hết sức tận tụy, nó có thể cho phép cháu sống rất giản dị ở London trong vài năm trong khi cháu trải nghiệm cuộc sống nhiều hơn và mài dũa tài viết lách của cháu.”

Trong trái tim mình Julianna điên cuồng phản đối rằng sống mà không có bà nội là không thể được, rằng nàng không hề mong muốn đến sống ở London, và rằng giấc mơ chung của họ về việc nàng có thể thực sự trở thành một nhà văn nổi tiếng là không tưởng. Sợ rằng một cơn bùng nổ cảm xúc như thế có thể xúc phạm đến bà, Julianna ngồi yên trên chiếc ghế để chân trước mặt cái ghế bành căng phồng yêu thích của bà, trong lòng xáo trộn đầy cảm xúc mạnh mẽ, nhưng bên ngoài kiềm chế, bình tĩnh đọc lướt qua một cuốn sách. “Cháu không có gì để nói về kế hoạch của bà dành cho cháu ư, cô bé? Bà thì mong nhìn thấy cháu nhảy lên vui sướng. Thể hiện một chút nhiệt tình là nên làm trong trường hợp này để đổi lại những sự cần kiệm mà ta đã tích cực thực hiện những mong để lại cho cháu cái di sản nhỏ nhoi này.”

Julianna biết bà đang châm chọc, cố khơi gợi để nàng hoặc là đối đáp lại một cách khôn ngoan hoặc là bàn luận một cách kiềm chế. Julianna rất giỏi trong cả hai việc đó sau nhiều năm

dài thực hành, nhưng nàng không có khả năng bàn bạc về cái chết của bà nàng với sự hài hước cũng như là nàng không thể bình tĩnh một cách vô cảm được. Hơn nữa, nàng cực kì bị tổn thương khi bà có thể nói về chuyện rời xa nàng mãi mãi mà không có một chút hàm ý hối hận nào.

“Bà phải nói là cháu không có vẻ biết ơn gì cả.”

Julianna vụt ngược đầu lên, đôi mắt màu tím của nàng long lanh với những giọt nước mắt giận dữ. “Cháu không biết ơn gì hết, Bà nội, cháu cũng không muốn bàn về chuyện này bây giờ. Đã gần đến Giáng Sinh rồi, đó là thời gian cho niềm vui –“

“Cái chết là một nhân tố của cuộc sống,” bà nàng chỉ ra ngắn gọn. “Thật vô ích khi co rúm lại sợ hãi nó.”

“Nhưng bà là toàn bộ cuộc sống của cháu,” Julianna òa ra khóc bởi vì nàng không thể ngăn mình được. “Và – và cháu không thích chút nào khi bà – khi bà có thể nói với cháu về tiền như thể nó là một tặng vật từ cái chết của bà vậy.”

“Cháu nghĩ bà lạnh lùng và nhẫn tâm?” “Vâng, cháu nghĩ vậy đấy!”

Đó là cuộc cãi vã đầu tiên của họ, và Julianna ghét nó.

Bà nàng nhìn nàng hiền dịu trong một lúc trước khi hỏi, “Cháu có biết bà sẽ nhớ điều gì khi rời khỏi mặt đất không?”

“Rõ ràng là chẳng có gì cả.”

“Bà sẽ nhớ một thứ và chỉ có một thứ mà thôi.” Khi Julianna không đòi giải thích, bà của nàng nói tiếp: “Bà sẽ nhớ cháu.”

Câu trả lời hoàn toàn đối lập với giọng nói vô cảm và nét mặt nghiêm trang của bà đến nỗi Julianna nhìn bà chăm chăm nghi ngại.

“Bà sẽ nhớ khiếu hài hước và sự tự tin và tài năng tuyệt vời của cháu trong việc nhìn thấy lý lẽ của cả hai phía về bất kì vấn đề gì. Bà sẽ đặc biệt nhớ việc được đọc những thứ cháu viết ra hàng ngày. Cháu đã là điểm sáng duy nhất trong sự tồn tại của bà.”

Khi bà nói xong, bà tiến lên phía trước và đặt bàn tay lạnh lạnh của bà lên má Julianna, gạt đi những giọt nước mắt chảy dài từ khóe mắt nàng. “Chúng ta là hai tâm hồn đồng điệu, cháu và bà. Nếu cháu được sinh ra sớm hơn nhiều, chúng ta có thể thành bạn tâm giao của nhau.”

“Chúng ta là bạn,” Julianna thì thầm quyết liệt khi nàng đặt bàn tay của nàng lên tay bà và dụi má nàng vào bàn tay ấy. “Chúng ta sẽ là bạn mãi mãi và mãi mãi! Khi bà... ra đi, cháu sẽ vẫn kể lể với bà và viết cho bà – sẽ viết thư cho bà như thể bà chỉ dọn đi mà thôi!”

“Thật là một ý tưởng thú vị,” bà nàng nói đùa. “Và cháu cũng sẽ gửi chúng cho bà chứ?”

“Tất nhiên là không, nhưng dù thế nào rồi bà cũng sẽ biết những gì cháu viết thôi.”

“Điều gì làm cháu nghĩ như thế?” bà hỏi, thực sự ngạc nhiên.

“Bởi vì cháu đã nghe bà nói với cha xứ rất rõ ràng rằng thật vô lý khi cho rằng Đấng Toàn Năng định để cho chúng ta nằm xuống ngủ mơ trong khi chờ đến Ngày Phán Quyết. Bà đã nói rằng, sau khi đã không ngừng cảnh cáo chúng ta rằng gieo nhân nào thì gặt quả ấy, Chúa chắc chắn sẽ bắt chúng ta phải chứng kiến những gì chúng ta đã gieo từ một tầm nhìn rộng lớn hơn rất nhiều.”

“Cháu yêu, ta không nghĩ thế là khôn ngoan khi cháu đặt nhiều lòng tin vào những khái

niệm về mặt lý thuyết của ta hơn những lời giảng đúng đắn của cha xứ đâu. Ta không nên mong cháu phí hoài tài năng của cháu vào việc viết thư cho ta sau khi ta đã đi, thay vì viết gì đó cho những người còn sống đọc.”

“Cháu sẽ không phí hoài thời gian của mình,” Julianna nói với nụ cười tự tin, một trong những cuộc tranh luận thông thường của họ về những điều vụn vặt đã làm nàng thấy vui hơn. “Nếu cháu viết thư cho bà, cháu cực kì tin tưởng rằng bà sẽ xoay sở được cách để đọc chúng bất kể là bà đang ở đâu.”

“Bởi vì cháu tin bà có những quyền năng thần bí?”

“Không,” Julianna trêu, “bởi vì bà không thể từ chối không sửa lỗi phát âm cho cháu!”

“Nhóc con xác láo này,” bà nổi quạu, nhưng bà cười lớn và những ngón tay bà mở ra, nắm lấy bàn tay Julianna trong một cái siết tay thật chặt, đầy yêu thương.

Năm sau đó, trong ngày lễ Noel, bà nội nàng qua đời, nắm lấy bàn tay Julianna một lần cuối cùng. “Cháu sẽ viết cho bà, bà ơi.” Julianna khóc nức nở khi đôi mắt bà nhắm lại mãi mãi. “Đừng quên theo dõi những bức thư của cháu. Đừng quên.

Chương 4

Trong khoảng thời gian sau đó, Julianna viết hàng tá thư từ cho bà, nhưng khi hết tháng này đến tháng khác trôi qua, sự đơn điệu trống rỗng trong cuộc sống của nàng không có nhiều giá trị để viết về nó. Ngôi làng nhỏ im lìm Blintonfield là ranh giới còn lại với thế giới của nàng, và như thế nàng lấp đầy thời gian của mình bằng việc đọc sách và những giấc mơ bí mật của nàng về việc chuyển tới London khi nàng nhận được tài sản thừa kế ở tuổi 18. Ở đó nàng sẽ gặp những con người thú vị và đi thăm các viện bảo tàng trong khi nàng lao động siêng năng với công việc viết lách của mình. Khi nàng bán được một vài tác phẩm của mình, nàng có thể mang hai cậu em nhỏ của nàng lên London thường xuyên, như thế chúng có thể mở rộng tầm hiểu biết của chúng và chia sẻ những điều kì diệu của thế giới vượt lên trên cái làng nhỏ bé của

chúng.

Sau một vài cố gắng để chia sẻ giấc mơ đó với mẹ nàng, Julianna nhận ra rằng tốt hơn là không nói gì với mẹ nàng cả bởi vì mẹ nàng bị khó chịu và tức giận với toàn bộ ý định đó. “Nó đã vượt quá giới hạn được xét đến, con yêu. Những quý cô trẻ chưa chồng đoan trang, không sống một mình, đặc biệt là ở London. Danh tiếng của con sẽ bị hủy hoại, hoàn toàn hủy hoại!” Bà không có chút nhiệt tình nào về việc đề cập tới sách vở hay viết lách. Sự hứng thú của bà Skeffington với tài liệu sách vở chỉ giới hạn ở những trang viết về Xã hội thượng lưu trong các tờ nhật báo nơi mà bà ta đều đặn theo dõi những việc làm của Giới thượng lưu. Bà ta coi sự mê hoặc của Julianna với lịch sử và triết học và mơ ước trở thành một tác giả của nàng hầu như kinh khủng giống như là ước muốn được sống một mình ở London của nàng. “Các quý ông không thích một phụ nữ quá thông minh, con yêu,” bà ta liên tục cảnh cáo. “Con hoàn toàn quá ham mê đọc sách. Nếu như con không học cách giữ tất cả những lời nói trống rỗng về triết học đó cho bản thân con, cơ hội để có một lời cầu hôn từ bất kì quý ông nào thực sự đủ tư cách sẽ bị phá hủy.”

Cho đến tận vài tháng trước bữa dạ hội hóa trang, chủ đề về một Mùa lễ hội ở London cho Julianna chưa bao giờ được bàn bạc đến như là một khả năng.

Mặc dù cha của Julianna là một tông nam tước, tổ tiên của ông đã có thời gian dài phung phí bất cứ khoản tài sản và đất đai khiếm tốn nào đi kèm với tước hiệu đó. Tài sản thừa kế duy nhất của ông từ người tổ tiên đời trước là một tính cách hoàn toàn hòa nhã và điềm tĩnh để ông có thể lờ đi tất cả những khó khăn của cuộc sống và có một niềm yêu thích vô cùng với rượu vang và rượu mạnh. Ông không có ước muốn rời khỏi cái ghế yêu thích của mình, hướng chỉ là rời bỏ cái ngôi làng nhỏ bé hẻo lánh nơi ông sinh ra. Tuy nhiên ông không chống lại được sự khẳng khái của bà vợ, hoặc là những tham vọng của bà ta cho cái gia đình nhỏ bé của họ.

Cuối cùng, cả Julianna cũng vậy.

Ba tuần sau khi Julianna nhận được khoản thừa kế của nàng, khi nàng đang viết thêm những lá thư hỏi về chỗ cho thuê nhà trên các tờ báo London, mẹ nàng hào hứng gọi cả nhà tới phòng khách vì một cuộc họp gia đình chưa từng có. “Julianna “ bà ta kêu lên, “ cha con và mẹ có một vài chuyện hồi hộp để nói với con!” bà ta dừng lại để tươi cười với cha của Julianna vẫn đang đọc báo. “Phải không, John?”

“Phải, con bồ câu của tôi,” ông thì thào mà không buồn ngược lên.

Sau cái nhìn quở trách với hai cậu em trai của Julianna đang tranh nhau cái bánh bích qui cuối cùng, bà nắm lấy tay nàng trong sự vui sướng và chuyển cái nhìn sang Julianna. “Tất cả đã được thu xếp!” bà nói. “Mẹ chỉ vừa nhận được thư từ người chủ một ngôi nhà nhỏ ở London gần những người hàng xóm đáng kính. Ông ta đã đồng ý để cho chúng ta thuê nó trong thời gian còn lại của Mùa lễ hội với một khoản không đáng kể mà mẹ có thể đề nghị! Mọi thứ khác cũng đã được thu xếp và các khoản đặt cọc đã được trả trước. Mẹ đã thuê một cô Sheridan Bromleigh làm người hầu gái và thỉnh thoảng là người đi kèm, và sẽ giúp trông coi mấy đứa con trai. Cô ta là người Mỹ, nhưng rồi thì chúng ta phải tạm thời như thế khi không thể trả những khoản lương thơm tất.”

“Chúa ơi, những bộ váy của con thật đắt đỏ, nhưng bà vợ mục sư chắc chắn với mẹ là người may quần áo mẹ thuê hoàn toàn đủ khả năng, mặc dù không được khéo léo như những kiểu cách phức tạp mà con sẽ thấy những quý cô trẻ trong Giới thượng lưu mặc. Mặt khác, mẹ cũng dám nói vài bộ trong đó sẽ làm nổi bật vẻ đẹp của con, vì thế cũng coi như hoàn toàn xứng đáng. Một ngày nào đó chẳng bao lâu nữa đâu con sẽ có những bộ váy phù hợp với vẻ ngoài của con, và con sẽ là sự thèm muốn của tất cả mọi người! Con sẽ có đồ trang sức và lông thú, xe ngựa, người hầu hoàn toàn dưới sự sai khiến của con...”

Julianna có cảm giác như một sự vui sướng nổ tung ngay tức thì với việc đề cập tới nơi tạm trú không đắt đỏ ở London, nhưng những chiếc váy mới và một cô hầu gái chưa bao giờ có trong dự tính chi tiêu của gia đình, cũng chưa bao giờ có trong dự tính chi tiêu của nàng. “Con không hiểu, mẹ. Chuyện gì đã xảy ra vậy?” nàng hỏi, thắc mắc liệu có người họ hàng không quen biết nào đó đã qua đời và để lại tài sản cho họ.

“Chuyện xảy ra đó là mẹ đã thu xếp để cho khoản thừa kế của con được sử dụng có hiệu quả - và có thể nói là sẽ được đền đáp xứng đáng, mẹ chắc chắn đấy.”

Miệng Julianna mở to trong tiếng kêu gào phản đối đầy tức giận câm nín, nhưng nàng không đủ khả năng nói trong khoảnh khắc - mà bà Skeffington hiển nhiên là đã sai lầm về việc chia sẻ niềm vui sướng.

“Phải, đó hoàn toàn là sự thật! Con sẽ tới London vì Mùa lễ hội, nơi mà con sẽ nghĩ ra cách để con có thể hòa lẫn vào với tất cả những người thích hợp! Trong khi chúng ta ở đó, mẹ rất có lòng tin là con sẽ quyến rũ được một quý ông đủ tư cách nào đó để anh ta sẽ ngỏ lời với con một cách hoa mỹ. Có lẽ thậm chí là Bá tước Langford, người mà tài sản của ông ta không thể so sánh được. Hoặc là Nicholas DuVille là một trong những người đàn ông giàu có nhất ở nước Anh và nước Pháp và sắp sửa thừa hưởng một tước vị ở Scotland từ một người họ hàng của mẹ anh ta. Mẹ đã nghe được từ vài nguồn tin rất chắc chắn là Bá tước Langford và Bá tước Glenmore - cái tước vị mà DuVille sẽ được gọi - được xem như là hai người đàn ông độc thân đáng khao khát nhất ở Châu Âu! Hãy tưởng tượng xem cả cái đám thượng lưu ấy ghen tị như thế nào khi Julianna Skeffington nhỏ bé lấy một trong hai người đàn ông đó làm chồng.”

Julianna có thể hầu như nghe được âm thanh những giấc mơ của nàng đang vỡ tan tành và đổ ầm ầm xuống dưới chân nàng. “Con không muốn một người chồng!” nàng kêu lên, “Con muốn đi du lịch, muốn học hành, và viết lách, mẹ. Con muốn làm những việc đó. Con nghĩ con sẽ có thể viết một cuốn tiểu thuyết một ngày nào đó - Bà đã nói là con thực sự có tài viết lách. Không, xin mẹ đừng cười con. Mẹ phải lấy lại tiền ngay, mẹ phải làm thế!”

“Con yêu, cô bé ngốc nghếch, mẹ sẽ không làm thế cho dù mẹ có thể, nhưng mẹ không thể làm điều đó. Hôn nhân là tương lai duy nhất dành cho một người phụ nữ. Một khi con đã thấy được tầng lớp thượng lưu thời thượng sống như thế nào, con sẽ quên đi tất cả những thứ ngu ngốc mà bà nội Skeffington đã nhồi nhét vào đầu con. Bây giờ,” bà tiếp tục một cách vô tình, “khi chúng ta ở London, mẹ sẽ nghĩ ra cách để đặt con trên đường đi của một người đàn ông đủ tư cách, con sẽ có thể cần tới nó. Chúng ta không phải là những kẻ tầm thường, con biết đấy - rốt cuộc thì cha con cũng là một tông nam tước. Một khi mà Giới thượng lưu nhận ra là chúng ta đã tới London vì Mùa lễ hội, chúng ta sẽ được tính đến trong tất cả những sự vụ đẹp đẽ của họ. Đàn ông sẽ nhìn và ngưỡng mộ con, và chúng ta sẽ sớm có được những người cầu hôn thích hợp xếp hàng dài trước cửa nhà, con sẽ thấy.”

Chẳng có lí do gì quan trọng để từ chối tới đó, và không có cách nào để bác bỏ nó, vì thế Julianna đã đi.

Ở London, mẹ nàng nằng nặc rằng hàng ngày họ phải lướt qua cùng những cửa hàng sang trọng mà những người thượng lưu mua sắm, và mỗi buổi chiều họ đi dạo qua cùng những công viên ở London nơi mà những người thượng lưu luôn luôn được nhìn thấy.

Nhưng chẳng có gì xảy ra như bà Skeffington đã lên kế hoạch. Trái ngược với tất cả những hy vọng và trông đợi của bà ta, tầng lớp quý tộc không chào đón họ với vòng tay rộng mở với việc khám phá ra rằng chồng bà ta là một tông nam tước, họ chẳng hề phản ứng lại chút nào với những cố gắng tha thiết của bà ta để thu hút họ trong những cuộc nói chuyện ở phố Bond hay bắt chuyện với họ ở Hyde Park. Thay vì việc đưa ra một lời mời hay đề nghị một cuộc viếng thăm buổi sáng, những mệnh phụ phu nhân cao quý mà bà ta cố gắng bắt chuyện đã thẳng thừng lờ bà ta đi.

Mặc dù mẹ nàng có vẻ như không nhận thấy là bà ta bị đối xử với vẻ khinh khi lạnh lùng, Julianna cảm thấy bị sỉ nhục và bị khước từ đủ cho cả hai mẹ con, và tất cả mọi người trong số họ đã giẫm lên lòng kiêu hãnh của nàng và cắt vào trái tim nàng. Dù nàng nhận ra là chính mẹ nàng đã khiến bà ta bị khinh miệt vô cùng, toàn bộ tình trạng đó làm nàng quá khổ sở và ngượng ngùng đến nỗi nàng sợ phải phải nhìn vào mắt bất kỳ ai từ khoảnh khắc họ rời khỏi ngôi nhà cho đến lúc họ trở về.

Mặc cho tất cả những chuyện đó, Julianna không xem như chuyến đi của nàng tới London là một sự tổn thất hoàn toàn. Sheridan Bromleigh, người đi kèm được trả tiền mà mẹ nàng đã thuê cho Mùa lễ hội, chứng tỏ mình là một cô gái người Mỹ trẻ trung đáng yêu và sinh động mà Julianna có thể nói chuyện và cười đùa và trao đổi những câu chuyện thầm kín. Lần đầu tiên ở tuổi 18, Julianna đã có một người bạn gần với tuổi của nàng, một người chia sẻ với nàng sự hài hước cũng như rất nhiều những niềm thích thú của nàng.

Bá tước Langford, người mà bà Skeffington đã thêm thường cho con gái của bà ta, đã ném sự cản trở cuối cùng vào kế hoạch của bà ta bằng việc kết hôn vào cuối Mùa lễ hội. Trong một đám cưới nhanh chóng làm cả London choáng váng và gây phản tác dụng với bà Skeffington, bá tước đẹp trai đã cưới Sheridan Bromleigh.

Khi mẹ Julianna nghe được tin, bà ta đã lên giường nghỉ với muối ngửi của mình và nằm trên đó cả một ngày trời. Tuy nhiên, vào buổi tối, bà ta đã đi đến kết luận thấy được sự thuận lợi to lớn về mặt xã hội bởi việc có quan hệ rất thân mật với một nữ bá tước vừa mới được gả vào một trong những gia đình có thế lực nhất nước Anh.

Với sự tin tưởng và quả quyết hồi sinh, bà ta tập trung tất cả hy vọng vào Nicholas DuVille.

Bình thường Julianna không thể nghĩ đến cuộc chạm trán tai hại với anh ta mùa xuân đó mà không khỏi rùng mình, nhưng khi nàng ngồi trong mê cung, nhìn chằm chằm chiếc ly trên tay, và toàn bộ chuyện đó đột nhiên có vẻ như là hài hước hơn là bề mặt.

Một cách rõ ràng, nàng quyết định, cái thứ có mùi kinh tởm mà nàng đã uống thực sự làm các thứ có vẻ sáng sủa hơn một chút. Và nếu ba ngụm có thể đạt được điều đó thì có vẻ như là thêm rất nhiều thuốc tiên kì diệu chỉ có thể giúp ích thêm một chút. Vậy thì, theo tinh thần thực nghiệm có tính khoa học, nàng nâng chiếc ly lên và uống ba ngụm. Sau một khoảng thời gian có vẻ giống như chỉ vài khoảng khắc, nàng thậm chí thấy là còn khá hơn!

“Khá hơn nhiều,” nàng thông báo lớn tiếng với mặt trắng, che dấu một tiếng cười khúc khích khi nàng nghĩ về cuộc gặp gỡ thành linh ngắn ngủi nhưng vui nhộn với truyền thuyết Nicholas DuVille. Chỉ đến khi chiếc xe song mã của anh ta sắp sửa từ từ chạy qua con đường chỉ cách chỗ họ đang đứng một sải tay ở Hyde Park mẹ nàng mới nhìn thấy anh ta. Trong sự tuyệt vọng tha thiết để thu hút anh ta và thực hiện một cuộc gặp gỡ, mẹ Julianna đẩy nhẹ nàng một cái khiến nàng tới trước đường đi của con ngựa và chiếc xe. Mất thăng bằng, Julianna túm lấy dây cương của những con ngựa để có thể đứng vững, kéo mạnh con ngựa đầy tức giận và người chủ đầy tức giận dừng lại.

Run sợ và khiếp đảm bởi việc bước sang ngang sợ hãi của con vật, Julianna nín lấy dây cương của nó, cố gắng làm nó bình tĩnh lại. Dự tính hoặc là xin lỗi hoặc là trừng phạt người đánh cổ xe song mã vì đã không giữ yên được con ngựa của anh ta, Julianna ngược lên và trông thấy Nicholas DuVille. Mặc cho cái nhìn lạnh giá trong đôi mắt hẹp, định lượng của anh ta, Julianna đã cảm thấy như thể xương cốt nàng đang tan chảy và đôi chân nàng hóa thành nước.

Tóc đen, vai rộng, với đôi mắt xanh sắc nhọn và đôi môi được chạm trổ khéo léo, anh ta có ánh mắt khinh thường của một người đàn ông đại diện cho tất cả những say mê mà thế giới phải dâng tặng. Với khuôn mặt thiên thần hạ giới và đôi mắt thấu hiểu xanh lục, Nicholas DuVille hấp dẫn kinh khủng và bị cấm như một tội lỗi. Julianna cảm thấy một sự bức bách điên cuồng, ngay lập tức để làm việc gì đó gây ấn tượng với anh ta.

“Nếu cô muốn cưới ngựa, thưa cô,” anh ta nói bằng một giọng rung lên với sự thiếu kiên nhẫn cụt lủn, “liệu tôi có thể đề nghị cô thử một cách truyền thống hơn vẫn đang được sử dụng.”

Julianna đã không cần phản ứng ngay lập tức hay đáp lại bởi mẹ nàng đã quá tuyệt vọng để thực hiện cuộc giới thiệu đến mức bà đã vi phạm luật lệ xã giao rất quen thuộc và theo lẽ thường. “Đó quả là một niềm vui và đặc ân ngoài mong đợi, thưa ngài.” Bà Skeffington thốt lên, không biết đến đôi mắt hẹp báo điềm xấu của anh ta và những cái nhìn say sưa hiếu kì của những người trên những chiếc xe ngựa khác đang phải dừng xe lại, đường đi của họ đã bị nghẽn, “Tôi đang mong chờ được giới thiệu với ngài con gái của tôi -”

“Tôi có nên cho rằng,” anh ta cắt ngang, “tôi phải làm điều gì đó với cô con gái nhảy trước mặt tôi và mai phục ngựa của tôi, của bà?”

Julianna quyết định là người đàn ông này khiếm nhã và cao ngạo.

“Chẳng phải làm gì đâu,” nàng lớn tiếng, bị mất thể diện bởi sự đánh giá chính xác không chối cãi được của anh ta và bởi sự nhận thức muộn màng là nàng vẫn đang giữ sợi dây cương. Nàng thả nó xuống cứ như nó là một con rắn vậy, lùi lại và dùng đến sự xấu xược bởi vì nàng không còn cách nào khác để cứu vãn lòng kiêu hãnh của nàng. “Tôi đang luyện tập,” nàng thông báo cho anh ta một cách nghiêm túc.

Câu trả lời của nàng làm anh ta giật mình đủ để dừng lại khi anh ta bắt đầu giật nhẹ dây cương. “Luyện tập?” anh ta nhắc lại, nhìn về mặt nàng với một thoáng thích thú hài hước. “Luyện tập cho việc gì?”

Julianna hất cằm lên, nhướn lông mày, và nói với một giọng lắc cắc mà nàng hi vọng sẽ trở thành một lời đùa thông minh hơn là một sự ngu ngốc, “Tôi đang luyện tập để trở thành một kẻ cướp đường, có thể thấy được mà. Qua một thời gian học nghề, tôi nhảy ra trước những người đi đường vô tội trong công viên và mai phục ngựa của họ.”

Quay lưng lại với anh ta, nàng nắm tay mẹ nàng một cách chắc chắn và hướng bà bỏ đi. Qua vai, Julianna nói thêm một lời tùy tiện và chủ ý nói sai, “Xin chào, ngài ... ờ... Deveraux.”

Tiếng cảm phần ghê sợ của mẹ nàng tới những lời nhận xét lằng mọ đó bóp nghẹt một âm thanh từ người đàn ông trên xe ngựa mà nghe hầu như giống tiếng cười.

Bà Skeffington vẫn giận Julianna tối muộn hôm đó.

“Làm sao con có thể quá láo xược như thế!” bà ta kêu lên, siết chặt hai tay. “Nicholas DuVille có quá nhiều quyền thế với xã hội thượng lưu đến mức nếu anh ta thốt ra một lời xúc phạm về con, không ai có địa vị lại kết bạn với con nữa. Con sẽ bị hủy hoại! Hủy hoại đó, con có nghe mẹ nói không?” Mặc dù Julianna đã nhắc đi nhắc lại những lời xin lỗi, dù giả dối, mẹ nàng cũng không được an ủi. Bà ta đi tới đi lui, muối ngửi trên một tay và khăn mùi soa ở tay bên kia “Đáng lẽ Nicholas DuVille đã có chú ý đến con vài phút trong công viên hôm nay, ở chỗ mà những người khác có thể thấy, con đã thành công ngay lập tức! Vào tối nay chúng ta đáng lẽ sẽ có những lời mời tới mọi cuộc hội họp quan trọng của xã hội thượng lưu trong Mùa lễ hội, và ngày hôm sau, những người cầu hôn thích hợp đáng lẽ sẽ ở trước cửa của chúng ta. Thay vào đó con đã trở nên xác láo với một người đàn ông trước mặt cả London, người mà có thể đặt kết thúc cho những hi vọng và ước mơ của mẹ chỉ cần một lời.” Bà ta chấm nhẹ những giọt nước mắt rung rung trên hàng mi. “Đó hoàn toàn là lỗi của bà nội con! Bà ấy đã dạy con trở nên giống bà ấy. Ôi, mẹ đáng bị đánh bằng roi ngựa vì đã để cho con dành quá nhiều thời gian với cái bà già kinh khủng ấy, nhưng không ai có thể chống đối lại ước muốn của bà ta, mà đặc biệt là cha con thì lại càng không.”

Bà dừng việc đi lại và vòng quanh Julianna. “Ôi, mẹ biết nhiều về cái thế giới thực này hơn là bà nội của con, và mẹ sắp nói cho con một điều mà bà ấy đã không bao giờ nói với con - một sự thực đơn giản trị giá hơn cả những ý tưởng lập dị của bà ấy, và sự thật đó là -” Và hai tay bà siết chặt thành hai nắm đấm ở hai bên, bà nói với giọng rung rung với chủ ý, “Một người đàn ông không muốn làm bạn với bất kì người phụ nữ nào hiểu biết nhiều hơn anh ta! Nếu những lời đồn dễ sợ của giới thượng lưu phát hiện ra là con thích sách như thế nào, con sẽ bị hủy hoại! Không người đàn ông có địa vị nào sẽ còn muốn con! Con ... sẽ bị... hủy hoại!”

Chương 5

Âm thanh ngân vang của một tiếng cười của phụ nữ kéo những ý nghĩ của Julianna trở lại với bữa tiệc hóa trang, và nàng lắng nghe tiếng những người lớn cư xử như những đứa trẻ hư đốn, tự hỏi có bao nhiêu danh tiếng của phụ nữ đã bị “hoàn toàn phá hủy” ở ngoài kia đêm nay.

Dựa trên những gì Julianna thu thập được từ những bài thuyết giảng thường xuyên của mẹ nàng, thì dường như có vô số cách để bị hủy hoại, nhưng có hai kiểu bị hủy hoại khác nhau và rõ rệt. Những lỗi lầm do chính cô gái gây ra, chẳng hạn như tỏ ra quá thông minh, quá khôn ngoan, quá ham thích sách vở, hay quá luyến thoắng, có thể “hủy hoại” các cơ hội kiếm được một cuộc hôn nhân hoành tráng của cô ta. Nhưng bất kì một lỗi lầm nào liên quan đến danh dự của một quý ông đều sẽ kết thúc trong sự “hủy hoại hoàn toàn,” bởi vì nó tiêu diệt toàn bộ cơ hội để cô ta có thể kiếm được bất kì một mối nhân duyên nào.

Thật là ngốc nghếch, Julianna quyết định nhẹ nhàng khi nàng suy nghĩ đến những cách bí ẩn để vướng vào một sự “hủy hoại hoàn toàn.”

Một cô gái có thể bị “hủy hoại hoàn toàn” bằng cách cho phép bất kì quý ông nào được ở một mình với cô ta trong một căn phòng, hoặc là cho phép anh ta thể hiện sự mê đắm đối với cô ta, hoặc thậm chí là cho phép anh ta được nhảy điệu thứ ba với cô ta.

Khi Julianna nghĩ lại tất cả những chuyện này, nàng nhận ra nàng sẽ ở vào tình cảnh tốt hơn rất, rất nhiều nếu nàng đã làm chỉ một trong số vô vàn những việc có thể “hủy hoại hoàn toàn” những cơ hội kết hôn của một cô gái. Nếu nàng đã bị hủy hoại hoàn toàn, nàng nhận ra với một tia sáng suốt mới bất chợt, giờ đây nàng sẽ không phải đối mặt với cuộc hôn nhân kinh tởm với Ngài Francis Bellhaven! Ý nghĩ về ông ta làm cạn kiệt niềm vui trong thoáng chốc của nàng và khiến mặt trắng nhợt đi vì đôi mắt đầm nước mắt của nàng. Nàng với tay lấy chiếc khăn tay của nàng, nhận ra rằng nàng không có một chiếc, và sụt sịt. Rồi nàng uống một ngụm rượu khác, cố gắng một cách không thành công để làm tâm hồn đang trĩu nặng của nàng phần chấn lên.

Một vài phút sau khi chàng hút hết điếu xì gà, Nicki vẫn đứng ở chỗ Valerie đã bỏ lại chàng, cân nhắc xem nên rẽ phải và trở về với khu vườn hay là rẽ trái và đi sâu hơn vào trong mê cung cho tới khi chàng đi tới một con đường mà chàng biết sẽ dẫn vòng qua một bên của tòa nhà và cuối cùng là thẳng tới phòng ngủ của chàng.

Chàng thấy mệt, và phòng ngủ của chàng có một chiếc giường lớn và rất thoải mái. Nếu mẹ chàng không đặc biệt yêu cầu chàng dừng lại ở đây trên đường rời London và chuyển lời thăm hỏi của bà tới mẹ của Valerie, chàng đã không đến. Theo như bức thư của cha chàng, sức khỏe của mẹ chàng đột ngột chuyển biến theo hướng không ổn định và xấu đi, và Nicki không muốn làm bất kì điều gì, bất kể là nhỏ đến đâu, khiến bà thất vọng hay buồn khổ. Quay người, Nicki đi

theo con đường quanh co dẫn ra khỏi mê cung và tiến vào khu vườn, sẵn sàng hoàn thành nốt cái bốn phận xã hội của chàng tối nay và bốn phận làm con vào sáng ngày mai.

Chương 6

Julianna hoàn toàn chắc chắn là sự hủy hoại hoàn toàn sẽ khiến cho Ngài Francis rút lại lời cầu hôn của ông ta, mặc dù nàng không có ý tưởng nào về việc nàng sẽ sống sót như thế nào nếu như cha mẹ nàng không công nhận nàng vì đã bị mất thanh danh. Lại sụt sịt, nàng nghiêng đầu, nhắt chặt mắt lại và quyết định viện đến việc cầu nguyện. Nàng cầu xin bà nội giúp nàng tìm ra một cách để làm mình mất thanh danh. Quyết định rằng có lẽ sẽ là sáng suốt khi cầu khẩn đấng tối cao hơn, Julianna mang vấn đề của nàng thẳng tới Chúa trời. Tuy nhiên, nàng chợt nảy ra ý nghĩ là Chúa trời có lẽ không muốn chấp thuận một lời thỉnh cầu kiểu như vậy, huống hồ là xem xét đến việc ban nó cho nàng, trừ phi Ngài hoàn toàn hiểu được hoàn cảnh khốn khổ của nàng. Nàng lại sụt sịt, nhắm mắt lại, thậm chí còn chặt hơn, và bắt đầu giải thích cho Đức Chúa những lý do khiến nàng mong muốn bị hủy hoại. Nàng sắp sửa kể lể đến chuyện nàng phải cưới Ngài Francis Bellhaven, và khóc lóc với những tiếng nấc nhỏ đau khổ, khi Một Giọng Nói đến với nàng từ bóng tối - một giọng nam sâu lắng, ấm áp chứa đầy quyền thế và vang lên với sự thương cảm: “Tôi có thể giúp được gì không?”

Sự choáng váng dâng lên tới chân Julianna, trái tim nàng đập mạnh, rồi dồn lên cổ họng nàng khi hai mắt nàng mở to dán vào cái hình dạng mặc áo choàng hiện ra từ bóng tối đen như mực và bắt đầu chuyển động về phía trước.

Cái bóng dừng lại ngay dưới phạm vi ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt ông ta trong bóng tối, các đường nét của ông ta không thể phân biệt được. Ông ta chậm rãi nâng cánh tay lên, và có cái gì đó màu trắng có vẻ như lơ lửng và đập dòn từ những đầu ngón tay của ông ta cho dù không có ngọn gió nào.

Các giác quan của nàng chao đảo do choáng váng và brandy, Julianna nhận ra ông ta đang đưa một vật đang cuộn sóng màu trắng ra phía nàng. Nàng ngập ngừng bước tới phía trước và chạm vào cánh tay gầy ra của ông ta. Cái vật đó rơi vào tay nàng biến thành một chiếc khăn tay trần tục, mặc dù vẫn rất mềm mại và mịn màng. “Cám ơn ngài,” nàng thì thầm cung kính, gửi cho ông ta một nụ cười đầm nước mắt khi nàng chấm nhẹ vào mắt và mũi.

Không chắc là nàng đang trông đợi gì ở việc đó, nhưng nàng đưa lại cái khăn cho ông ta.

“Cô có thể giữ nó.”

Julianna nắm lại nó, áp nó cẩn thận vào trái tim nàng. “Cám ơn ngài.”

“Có chuyện gì tôi có thể làm trước khi tôi rời đi?”

“Đừng làm thế! Làm ơn! Phải, có chuyện này tôi cần đến, nhưng tôi muốn giải thích.” Julianna mở miệng để hoàn thành việc giải thích với Đức Chúa lý do tại sao nàng đang cầu xin để bị hủy hoại khi hai việc gây cho nàng ấn tượng có chút kì quặc xảy ra. Đầu tiên, Đức Chúa Trời rõ ràng là đã xuất hiện để đáp lại những lời cầu nguyện của nàng có vẻ như có trọng âm nhẹ - một trọng âm của người Pháp. Thứ hai, lúc này hai mắt nàng đã điều chỉnh với bóng tối đã che đây ông ta, nàng để ý một chi tiết nhỏ khiến nàng chú ý thấy ông ta có phần ác quỷ hơn là thần tiên. Vì nàng đã cầu xin bị hủy hoại, có vẻ như nàng không chỉ cần thận trọng mà còn rất cần thiết phải đảm bảo là quỷ sứ đã không quyết định tới để đáp lại lời cầu xin đó.

Chống lại những tác động trì trệ của brandy Julianna nhìn chăm chăm ông ta một cách thận trọng “Làm ơn đừng nghĩ là tôi đang nghi ngờ... tính xác thực của ngài Hay sở thích riêng của ngài,” nàng bắt đầu, cẩn thận xen vào trong giọng nói của nàng sự kính trọng như mức nàng có thể. “nhưng không phải ngài nên mặc đồ trắng hơn là đồ đen sao?”

Hai mắt ông ta, có thể nhìn thấy xuyên qua nhát cắt của chiếc mặt nạ nửa mặt, hẹp lại với một ý kiến xắc láo như vậy, và Julianna gồng mình chuẩn bị chịu đựng một tia sét đánh trúng người, nhưng giọng ông ta êm ái. “Màu đen là màu thường thấy dành cho đàn ông, nếu tôi xuất hiện ở đây trong bộ quần áo màu trắng, tôi sẽ lôi kéo sự chú ý về phía mình. Người ta sẽ cố đoán thân phận của tôi. Họ sẽ chú ý chiều cao của tôi trước tiên, rồi những đường nét khác của tôi, và bắt đầu thử đoán thân phận của tôi. Nếu như họ làm thế tôi sẽ bị tước mất danh tính bí mật của mình và rồi cả sự tự do để làm những việc mà mọi người trông đợi được làm vào những buổi tối như tối nay.”

“Vâng, tôi hiểu.” Julianna lịch sự nói, nhưng nàng không hoàn toàn tin chắc. “Tôi cho là nó không lạ thường như tôi đã nghĩ.”

Nicki nghĩ toàn bộ cuộc gặp gỡ của họ đến đó đã là một chút “lạ thường.” Khi chàng mới nhìn thấy nàng, nàng đang khóc. Một lúc sau, vẻ mặt của nàng đã hiện ra sự choáng váng, ngượng ngập, sợ hãi, khiếp đảm, hoài nghi và lúc này là không chắc chắn... thậm chí e sợ. Khi chàng đợi nàng lấy lại can đảm để giải thích bất cứ chuyện gì nàng muốn chàng làm cho nàng, Nicki nhận thấy chẳng có gì thông thường ở nàng cả. Mái tóc vàng nhạt của nàng dường như lấp lánh màu bạc trong ánh trắng khi nàng dịch chuyển mái đầu và đôi mắt nàng thực sự là màu xanh oải hương. Chúng ngự trị trên một khuôn mặt được tôi tạo một cách công phu với làn da trắng sữa mềm mại, đôi lông mày cong, và cái miệng đáng yêu. Đôi mắt của nàng là một vẻ đẹp tinh tế, dễ dàng bị bỏ qua ở ánh nhìn đầu tiên. Vẻ đẹp ấy tới từ những nét thuần khiết và một sự vô tư trong đôi mắt to đó, hơn là từ màu sắc mạnh mẽ và vẻ đẹp kỳ lạ của nó. Chàng không thể đoán được tuổi của nàng, nhưng nàng trông khá trẻ và có những thứ chắc chắn về nàng hoàn toàn không phù hợp.

Nàng hít một hơi sâu, kéo những ý nghĩ của chàng quay trở lại với những vấn đề sắp tới, và chàng nhăn trán với sự đòi hỏi của nàng trong im lặng.

“Ngài có vui lòng,” nàng nói, rất, rất lịch sự, “tháo mặt nạ của ngài xuống và cho tôi nhìn thấy mặt ngài được không?”

“Đó là điều mà cô đã muốn cầu xin ở tôi ư?” chàng hỏi, thắc mắc là liệu có phải nàng đã quên trí rồi không.

“Không, nhưng tôi không thể cầu xin ngài cho đến khi tôi nhìn thấy mặt ngài.” Khi chàng không thể hiện một sự nghiêng người di chuyển, Julianna khấn nài với một giọng run run và tuyệt vọng, “Điều này vô cùng quan trọng!”

Nicki ngập ngừng, và rồi hoàn toàn là tính hiếu kỳ đã khiến chàng quyết định làm theo. Chàng kéo cái mặt nạ ra và thậm chí bước ra khỏi bóng tối để nàng có thể thấy rõ khuôn mặt chàng và rồi chàng đợi một phản ứng.

Chàng đã có nó.

Nàng giữ chặt tay trên miệng, hai mắt nàng tròn xoe như những cái đĩa. Nicki bước lên phía trước, nghĩ là nàng đang sắp sửa bất tỉnh, nhưng tiếng cười ngặt nghèo bất chợt của nàng ngăn chàng lại ở nửa chừng bước chân. Kéo theo đó là một trận cười vui vẻ nổ ra khi nàng ngã người xuống chiếc ghế đá và che mặt lại bằng hai tay, toàn bộ cơ thể nàng rung lên với sự vui nhộn. Hai lần nàng hé nhìn chàng qua kẽ các ngón tay, như thể để chắc chắn là nàng đã nhìn đúng, và cả hai lần vẻ mặt chàng lại khiến nàng cười thậm chí là càng to hơn.

Với một cố gắng cuối cùng, Julianna rút cục cũng đã kiềm chế được bản thân. Nàng ngược mặt lên nhìn chàng, đôi mắt nàng vẫn lấp lánh với sự vui vẻ, khi nàng nhìn chằm chằm không tin vào một khuôn mặt nổi tiếng toàn nước Anh đã khiến trái tim nàng đập thành thịch. Và lúc này, khi sự choáng váng của nàng giảm bớt, khuôn mặt đó bắt đầu có cùng tác động lên nàng như nó đã từng làm với nàng mùa xuân năm ngoái. Chỉ là lần này có một sự khác biệt. Lần này có một nụ cười nhẹ đặt trên đôi môi như tạc ấy, và đôi mắt anh ta không lạnh lùng và sắt đá, chúng chỉ đơn giản là... suy đoán. Nhìn chung, vẻ mặt anh ta không tận tâm nhưng chắc chắn là thích thú.

Thế là đủ khoái chí và khuyến khích để nàng nâng cao tinh thần, hỗ trợ cho sự tự tin của nàng và khiến nàng chắc chắn là mình đã quyết định đúng đắn ở vài phút trước. Nàng đã cầu nguyện để bị hủy hoại hoàn toàn, và nó sắp sửa diễn ra trong tầm tay của người đàn ông độc thân được săn đón nhất trên toàn Châu Âu, chính Nicholas DuVille. Điều này sẽ khiến việc đó tuyệt hơn rất nhiều - nó sẽ mang đến một sự nhận biết ngay lập tức, một phong cách. Đối lại cho sự hi sinh bản thân nàng bị hủy hoại hoàn toàn để từ chối ngài Francis, nàng sắp có những kí ức ngọt ngào để quý trọng. “Tôi không điên loạn, mặc dù trông có vẻ như vậy,” nàng bắt đầu, “và tôi thực sự có điều muốn cầu xin ngài.”

Nicki biết là chàng nên bỏ đi, nhưng chàng bị quyến rũ một cách kì lạ bởi tiếng cười truyền cảm của nàng, khuôn mặt mê li của nàng, và những phản ứng lạ lùng của nàng khi chàng hoàn toàn chán ngấy với viễn cảnh trở lại vũ hội. “Chính xác là điều gì cô hy vọng tôi sẽ chấp thuận?”

“Hơi khó nói,” nàng nói. Chàng quan sát thấy nàng với tới thứ gì đó để uống. Nàng uống một hớp, như thể nàng cần nó để lấy lại can đảm, và rồi nàng ngược mặt lên nhìn chàng. “Thực

sự khá khó khăn,” nàng sửa lại, nhả cái mũi xấc xược của nàng.

“Như cô thấy đấy,” Nicki đáp, nén lại một nụ cười và hơi nghiêng người một cách duyên dáng, “Tôi hoàn toàn dưới sự sai bảo của cô.”

“Tôi hi vọng là ngài vẫn cảm thấy như vậy sau khi nghe điều mà tôi yêu cầu ngài,” nàng thì thầm một cách khó khăn.

“Tôi có thể làm được gì?”

“Tôi muốn ngài hủy hoại tôi.”

Chương 7

Cho đến giây phút đó, Nicki đã có thể đánh cược cả một gia tài là chẳng có gì một người phụ nữ nói có thể khiến chàng thực sự ngạc nhiên nữa, chưa nói đến việc khiến chàng lâm vào tình trạng không thốt nên lời. “Xin lỗi cô nói gì cơ?” cuối cùng chàng cũng nói được.

Juliana nhìn chàng đấu tranh để che giấu vẻ kinh hoàng, và nàng nuốt lại thêm một trận cười khúc khích không thể chấp nhận được nữa. Nàng không chắc liệu cái thôi thúc cười phá lên này đến từ sự căng thẳng hay là do cái chất lỏng tuyệt vời, mùi vị như quý mà đàn ông nốc vào để làm cho họ cảm thấy lạc quan hơn này. “Tôi đã hỏi là liệu ngài có sẵn lòng hủy hoại tôi chẳng.”

Kéo dài thời gian, Nicki quan sát nàng từ khoe mắt chàng trong khi chàng thò tay vào trong túi lấy ra điều cuối cùng trong số hai điều thuốc chàng mang theo bên mình. “Cụ thể... thì...” chàng hỏi một cách thận trọng khi cúi đầu xuống và châm thuốc, “cô có ý gì khi nói thế?”

“Ý tôi là, tôi mong được hủy hoại,” Julianna nhắc lời, nhìn chàng khum tay quanh ngọn lửa, cố gắng nhìn những đường nét của chàng kĩ hơn. “Ý tôi là, tôi mong bị biến thành người không đáng được thêm muốn đối với mỗi một người đàn ông nói riêng và toàn thể đàn ông nói chung,” nàng giải nghĩa. “Bị làm cho không thể kết hôn được. Bị bỏ lại trên giá.”

Thay vì phản ứng, chàng gác một bàn chân đi ủng lên chiếc ghế dài bên cạnh hông nàng và nhìn nàng ý nghĩa trong sự im lặng, điều xì gà mỏng gắn chặt giữa hai hàm răng đều trắng bóng.

“Tôi – tôi thực sự không nghĩ là tôi có thể nào nói rõ hơn thế được nữa,” nàng nôn nóng nói.

“Không, tôi không nghĩ cô có thể.”

Nàng nghiêng người gần hơn một chút về phía chân chàng và ngửa đầu ra sau, nhìn chăm chú vào khuôn mặt khôn dò của chàng khi chàng nhìn xa xăm vào khoảng không. “Ngài hiểu ý tôi chứ?”

“Khó mà không hiểu cho được.”

Chàng nghe có vẻ không mấy hào hứng, bởi vậy nàng buộc mồm nói ra câu thuyết phục vụt đến trong ý nghĩ: “Tôi sẽ sẵn lòng trả thù lao cho ngài.”

Lần này Nicki đã có thể kiềm nén được sự kinh ngạc của chàng bằng cách không cười trước khả năng gây ra phản ứng đó của nàng. “Thế là hai lần rồi đấy,” chàng lẩm bẩm ra tiếng. “Và chỉ trong một đêm.” Nhận ra nàng đang chờ đợi câu trả lời, chàng hạ thấp ánh nhìn xuống khuôn mặt ngẩng lên của nàng, nén lại một tiếng cười khó cưỡng lại, và nghiêm nghị nói, “Đó là một lời đề nghị rất hấp dẫn.”

“Tôi sẽ hợp tác hoàn toàn,” nàng hứa, vươn người về phía trước và nhìn vào chàng bằng

đôi mắt chân thành nhất, tràn đầy hi vọng.

“Những sự khích lệ này mỗi phút mỗi trở nên khó cưỡng hơn nữa.”

Nicki để nàng chờ quyết định của chàng trong khi chàng nhìn vào khoảng không, phân tích tình huống và người con gái trẻ hấp dẫn đang ngồi trên chiếc ghế dài cạnh chân chàng. Chàng vẫn chưa chắc chắn nàng bao nhiêu tuổi, nhưng rất lâu trước khi nàng xin chàng “một ân huệ” chàng đã biết nàng không phải là một cô tiểu thư được nuôi dạy cẩn thận lần đầu ra mắt. Những dấu vết đều ở đó ngay từ lúc đầu, bắt đầu với thực tế là nàng đang ở một mình trong một khu vực tối tăm, tách biệt cùng với một người đàn ông mà nàng chưa bao giờ được giới thiệu hợp cách, và nàng chẳng thêm cố gắng cải thiện tình huống của họ.

Hơn thế nữa, bộ váy nàng đang mặc cực kì kêu gọi, cổ khoét sâu hấp dẫn để phô bày bộ ngực căng tròn của nàng và vừa khít để nhấn mạnh cái eo thon. Không một bà mệnh phụ đáng kính nào còn sống trong Giới thượng lưu mà lại cho phép cô con gái ngây thơ của bà ta xuất hiện trong một bộ váy như thế. Đó là bộ váy dành cho một phụ nữ đã có chồng bạo dạn – hoặc là một gái làng chơi. Nàng không mang nhẫn cưới, vậy thì chỉ còn lại khả năng thứ hai. Kể luận đó được củng cố bởi thực tế là ngày càng có nhiều người, đặc biệt là trong đám công tử bột giàu có, hộ tống những cô tình nhân của họ tới các bữa tiệc hóa trang như kiểu một trò đùa. Một vài người trong số những gái điểm xinh đẹp nhất và được khao khát nhất của London rõ ràng có mặt trong vũ hội này, và Nicki đồn rằng cô nàng xinh đẹp bên cạnh chàng đây đã cãi cò với bất kể là người nào đã mang cô ta tới đây. Sau khi khóc hết nước mắt, bây giờ cô ta đang tìm kiếm một sự thay thế. Chàng biết thừa là cô ta đã “bị hủy hoại” từ lâu và thường xuyên kể từ lúc đó, cũng như chàng biết rõ cô ta chẳng hề có ý định trả thù lao cho chàng chút nào, nhưng cái cách tiếp cận sau cùng này sáng tạo tuyệt vời đến nỗi khiến chàng bị ấn tượng. Cô ta không chỉ đáng yêu một cách mê mẩn, mà còn là độc nhất vô nhị. Và vô cùng thú vị. Với vẻ ngoài và trí tưởng tượng của cô ta, giọng nói mềm mại, có giáo dục, cô ta sẽ không cần phải tìm kiếm xa xôi hay lâu la mới thấy một người bảo trợ mới. Thực tế là, nếu cô ta chứng minh được cô ta chỉ thú vị bằng một nửa những gì đã thể hiện từ nãy đến giờ trên giường chàng đêm nay thì chàng sẽ bị quyến rũ thực sự trong việc tình nguyện đóng vai trò đó.

Trong trạng thái chờ đợi khổ sở, Julianna nhìn chăm chăm vào cái cằm cương nghị và biểu hiện không thể đoán được của chàng khi chàng cứ nhìn mãi vào khoảng không, hai bàn tay thọc trong túi quần, chiếc áo choàng bay phần phật qua vai. Đôi mắt chàng nhấn lại nơi khoe mắt, và gần như là chàng đang cười một chút, nhưng cái đó có thể chỉ là do cái cách chàng đang nghiền chặt hàm răng trắng quanh điệu xì gà của chàng.

Không thể chịu đựng việc chờ đợi thêm nữa, Julianna run rẩy nói, “Ngài đã quyết định chưa vậy?”

Chàng chuyển cái nhìn vào mặt nàng, và Julianna cảm nhận được hoàn toàn tác động của nụ cười uể oải, mang sức tàn phá quét qua khuôn mặt chàng. “Tôi sẽ không rẽ đâu,” Nicki nói đùa.

“Tôi không có một khoản tiền lớn,” nàng cảnh báo, và Nicki nuốt lại một tiếng cười khùng khục đang có nguy cơ biến thành trận cười lớn tiếng của chàng khi nàng thực sự bắt đầu lục lọi trong cái xách tay nhỏ xíu của nàng, tìm kiếm những đồng tiền.

Giơ cánh tay ra cho nàng, chàng nói, “Chúng ta có nên tìm một nơi thích hợp hơn cho... à...”

“Sự hủy hoại của tôi?” nàng móm lời giúp đỡ, và chàng cảm nhận được một chút do dự biến mất trước cả khi nó xuất hiện. Nàng đứng dậy, duỗi thẳng hai vai, ghếch cằm lên và tuyên bố, trông như một nữ hoàng dũng cảm và quả quyết, “Vậy thì, ta đi thôi.”

Chàng dẫn nàng đi sâu vào trong mê cung, được chỉ dẫn bằng một kí ức xa xôi của cái lần Valerie và chàng đã bị lạc ở bên trong hàng giờ bởi vì họ đã bỏ qua một lối rẽ bí mật. Chàng chợt nghĩ ra khi họ bước đi trong một nhịp độ vừa phải rằng hai người cần phải giới thiệu lẫn nhau, nhưng khi chàng nhắc đến chuyện này, nàng đã bảo với chàng rằng nàng đã biết chàng là ai. “Còn cô là?” Nicki thúc giục khi nàng không có chút biểu hiện gì là sẽ tự nguyện cung cấp thông tin đó cho chàng.

Ở đâu đó trong trí óc mờ mịt, rối tung rối mù của Julianna vì sự không thực mơ màng của buổi đêm và của ánh trăng và người đàn ông đẹp trai đáng khao khát bên cạnh nàng, cuối cùng sự cảnh giác cũng lên tiếng. Cố gắng nghĩ ra một cái tên giả để nói với chàng, nàng liếc xuống bộ váy của mình, “Marie,” nàng nói sau một thoáng ngần ngừ. “Ngài có thể gọi tôi là ‘Marie’”

“Như trong ‘Antoinette’?” Nicki chế giễu, tự hỏi tại sao nàng lại nói dối.

Để trả lời, nàng giơ tay trái lên trong cơn hứng khởi và vui vẻ nói, “Hãy cho họ ăn bánh ngọt!*** Một giây sau nàng đứng bất động. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Tới phòng ngủ của tôi.”

Julianna nhắm lại trong đầu những khả năng gây một sự hủy hoại. Ba điệu nhảy với cùng một người đàn ông. Cho phép người đàn ông thể hiện sự mê đắm. Và ở một mình trong một căn phòng với một người đàn ông. Một căn phòng. Phòng ngủ. Nàng gật đầu đồng tình.

“Rất tốt, tôi cho là ngài biết nhiều về chuyện đó hơn tôi.”

Tôi nghi ngờ chuyện đó đấy, Nicki lạnh nhạt nghĩ.

Họ đi tiếp trong sự im lặng dễ chịu, và Nicki cũng thích điều đó ở nàng nữa. Nàng không cảm thấy cần phải nói chuyện liên miên. Khi cuối cùng nàng cũng phá tan sự im lặng, thậm chí khung thời gian của nàng cũng chính xác, mặc dù chủ đề của nàng lại là một sự kinh ngạc lần đầu tiên nữa của chàng trong cái kho kinh nghiệm với phụ nữ. Nàng đang nhìn xuống dưới đất khi nàng chột ngắc đầu lên và buồn bã nói, “Tôi thường thấy mình băn khoăn về những con giun. Ngài thì sao?”

“Không nhiều,” Nicki đùa cợt nói dối, nuốt đi một tiếng cười, “như tôi thường thế.” Chàng không thể nhớ đã cười nhiều như thế này trong suốt cả một tuần.

“Vậy thì hãy xem xét chuyện này xem liệu ngài có thể nghĩ được một câu trả lời hay không,” nàng gợi ý bằng giọng nghiêm trang của một nhà khoa học đang bối rối. “Nếu Chúa định để cho chúng trườn trên mặt đất như chúng vẫn làm, thì tại sao chúng lại không có đầu gối?”

Nicki đứng chết lặng, đôi vai chàng rung lên với trận cười không cưỡng lại được khi chàng quay hẳn về phía nàng. “Cô vừa nói gì cơ?”

Một khuôn mặt thiên thần ngược lên nhìn chàng, đôi mắt sáng long lanh, bộ ngực phập phồng mời gọi phía trên cổ áo, đôi môi phóng khoáng mấp máy những câu chữ. “Tôi đã hỏi là tại sao những con giun lại không có đầu gối.”

“Đúng là những gì tôi nghĩ cô đã nói.” Nắm lấy hai vai nàng, chàng đột ngột kéo nàng vào trong vòng tay mình và đầu hàng trước thôi thúc không thể kiểm soát được để bùng bít tiếng cười của chàng trong đôi môi mềm mại đã gây ra nó. Chàng để nàng đi nhanh như khi tóm lấy nàng, không chắc liệu biểu hiện của nàng là kinh ngạc hay là khiển trách. Quyết định là không cần thiết cũng như không đáng phải bàn đến cả hai chuyện đó với một người sắp chia sẻ chiếc giường của chàng vì tiền, chàng bước lùi lại và quay đi.

Bất chấp điều đó, chàng không thể ngăn mình khỏi việc liếc nhìn nàng vài lần nữa trong bóng tối để đánh giá phản ứng của nàng, và chàng thả lỏng khi thấy một nụ cười hài hước nở trên môi nàng.

Chàng không hoàn toàn chắc chắn chàng đã rẽ đúng ở tất cả các lối rẽ cho đến khi họ vòng qua góc cuối và chàng tìm thấy lối ra bí mật dẫn vòng qua ngôi nhà. Biết trước là họ sẽ đi vào tầm nhìn trống trải của những người dự tiệc trong một vài bước chân – mặc dù cho đó là một khoảng cách khá an toàn – Nicki thận trọng đi bên trái nàng, chắn giữa ngôi nhà và nàng. “Tại sao chúng ta lại đang đi nhanh hơn?” nàng hỏi.

“Bởi vì từ đây chúng ta vô tình ở trong tầm nhìn từ khu vườn,” chàng cảnh báo.

Nàng ngoắt đầu qua chàng để tự nhìn. “*Hãy cho họ ăn bánh ngọt!*” nàng vui vẻ tuyên bố với một cái vẫy tay khác. Cao giọng lên, nàng nói to, “*Tất cả các người được ta cho phép ăn bánh ngọt!*” Nicki cảm thấy cảm thấy đôi vai mình rung lên vì trận cười câm lặng, kinh ngạc, không cưỡng lại được, nhưng chàng không nói gì để khuyến khích một cơn cao hứng khác.

Chương 8

Trong phòng ngủ của chàng, Julianna ngồi lên cái ghế sofa nhỏ được bọc trong vải gấm thêu kim tuyến màu vàng, cảm giác như thể nàng đang trong một giấc mơ, khi nàng thấy chàng từ từ cởi áo khoác và tháo lỏng cái cà vạt màu trắng tuyết. Hàng ngàn tiếng chuông cảnh báo đang vang lên điên cuồng trong đầu nàng, khiến cho cảm giác của nàng vô cùng choáng váng. Hoặc có lẽ là sự gợi nhớ đến lúc miệng chàng áp vào miệng nàng, khiến cho đầu óc nàng quay cuồng.

Nàng nhìn thấp xuống, bởi vì có vẻ như đó là việc đúng đắn cần phải làm, và rồi trở nên lo lắng với thứ mà nàng nhìn thấy.

Cởi bỏ áo khoác và cà vạt, Nicki nói lỏng phần trên của áo sơ mi và bước tới cái bàn trang nhả có một khay đựng những chiếc ly và bình rượu được đặt trên đó. Kéo cái nút đẩy ra khỏi chiếc bình đựng brandy, chàng liếc qua vai để hỏi liệu nàng có muốn thứ gì không, nhưng việc chàng nhìn thấy khiến chàng nhăn mặt với sự lo ngại và hoàn toàn quay người lại. Nàng đang ngồi trên chiếc sofa, nhưng cong người ở chỗ thắt lưng về phía trước đến mức nàng có thể, nhìn thứ gì đó trên sàn nhà. “Cô đang làm gì vậy?” chàng hỏi.

Nàng trả lời mà không nhìn lên. “Tôi không có bất kì cái ngón chân nào.”

“Ý cô là gì?” Nicki cau kính hỏi khi chàng bắt đầu nảy ra một ý là gần như mọi thứ nàng đã nói và làm trong mê cung có vẻ choáng váng và vui vẻ vào lúc đó, bao gồm cả đề nghị bị hủy hoại của nàng, có thể rất phù hợp với hậu quả của tình trạng say xỉn hoặc một tâm trí không thẳng bằng. Giọng chàng cố tình sắc nhọn. “Cô có thể đứng dậy được không?” chàng cau kính.

Julianna cứng người lại trước giọng nói của chàng và chậm rãi đứng thẳng người dậy. Sững sờ bởi sự thay đổi ở chàng, nàng đứng dậy vì mệnh lệnh, không thể tin được là người đàn ông góm guốc đang đứng đây chính là người đã cười đùa với nàng và... và hôn nàng.

Nàng trông hoàn toàn sững sốt, Nicki nhận thấy. Sững sốt và mất phương hướng. Với một

con giận dữ dâng cao bởi sự thất vọng và chán ghét bản thân vì sự ngây thơ của chính mình, chàng nói đầy cay độc, “Cô có khả năng nói ra bất cứ chuyện gì có thể làm tôi chắc chắn là cô có khả năng suy nghĩ thấu đáo vào lúc này không?”

Julianna do dự bởi cái giọng nói tất-cả-đều-quá-giống-nhau đó. Nó có cùng những âm rõ ràng, hống hách, cùng một sự cao ngạo khinh thường đã làm bẽ mặt và gây nên sự phản kháng với nàng trong công viên. Tối nay phản ứng của nàng bị chậm lại bởi brandy và sự kinh ngạc, nhưng khi nàng đã thực sự phản ứng lại thì nó chỉ vì bản năng và chỉ để gây ấn tượng, mặc dù có tự chủ hơn. Nàng muốn đêm nay trở thành một đêm để nhớ, để ấp ủ trong lòng. “Tôi nghĩ là có,” nàng nhẹ nhàng nói, hất cằm lên, giọng nàng chỉ có chút hơi run.

“Chúng ta có nên bắt đầu bằng triết học Hy Lạp không?” Nắm chặt tay sau lưng, nàng bước sang một bên, giả vờ nhìn ngắm những bức tranh treo trên lò sưởi, khi nàng tiếp tục: “Socrates đã có một vài nhận xét thú vị về kiến thức và đạo đức. Plato thì lại sâu sắc hơn...”

Julianna dừng lại, cố gắng tuyệt vọng làm sáng sủa đầu óc và nhớ bất cứ thứ gì nàng biết về các nhà triết học, các tác giả cổ điển và các mặt khác nữa. “Ở thời kì hiện đại...” nàng lại cố gắng, “Voltaire là người tôi đặc biệt yêu thích. Tôi thích những chuyện tiểu lâm của ông. Nhưng trong tất cả những nhà triết học...” Giọng nàng ngừng lại khi nàng nghe thấy chàng đang bước gần tới đằng sau nàng, rồi nàng bắt mình tiếp tục. “Trong tất cả những nhà triết học hiện đại, người mà tôi quen biết nhất lại là một phụ nữ. Tên bà ấy là Sarah.”

Chàng dừng lại gần nàng đến mức nàng có thể thực sự cảm thấy chàng đang đứng sau lưng nàng. Lắc đầu không chắc chắn, Julianna nói, “Liệu tôi có thể chia sẻ học thuyết ưa thích nhất của Sarah với ngài?”

“Phải, chắc chắn rồi,” chàng hồi hận thì thầm, hơi thở ấm áp của chàng kích thích vùng tóc ở thái dương của nàng.

“Học thuyết của Sarah là những người phụ nữ đã từng được coi là giỏi hơn nhiều so với nam giới, nhưng những người đàn ông đó, trong sự ngạo mạn đầy dối trá của họ, đã tìm ra một cách để-“

Cả cơ thể Julianna căng ra khi hai tay chàng vòng quanh vai nàng, kéo nàng lùi lại dựa vào toàn bộ chiều dài cơ thể chàng. “Những người đàn ông tìm ra một cách để quả quyết với chúng tôi, và bản thân họ nữa, rằng phụ nữ thực sự là những kẻ ngu ngốc và-“

Đôi môi ấm áp của chàng chạm vào vùng nhạy cảm bên dưới tai nàng, khiến cho sự rùng mình chạy xuống khắp toàn bộ cơ thể nàng. “Tiếp tục đi,” chàng thúc giục, giọng chàng như nhung, miệng chàng lại tì vào tai nàng. Julianna cố gắng, nhưng hơi thở nàng bật ra trong một tiếng thở dài rùng mình. Nàng lại đang mất đi sự kiểm soát, để cho brandy xoa dịu nàng và chắc chắn với nàng rằng điều này là đúng đắn. Hoặc là việc này, hoặc là ngài Francis Bellhaven: sự tra tấn ngọt ngào, ghê gớm với những kí ức để ấp ủ trong lòng... hoặc là cuộc sống với một người đàn ông khiến nàng ghê tởm. Chắc chắn là nàng đáng được hưởng thêm một vài khoảnh khắc nữa, nàng quyết định.

Nicki cảm thấy tim nàng đang đập nhanh dưới tay chàng khi chàng trượt tay qua bụng nàng lên trên, từ tốn trước khi chàng để mình chạm vào bộ ngực đầy đặn như trêu ngươi trong tầm tay chàng. Chàng lướt một cái hôn quanh thái dương mềm mại của nàng, kéo một cái khác xuống làn da như lụa trên má nàng. Hương vị của nàng như không khí trong lành và hoa tươi, và trong vòng tay chàng nàng tạo cảm giác như...

Gỗ.

Nàng đang thở như thể nàng đang chạy, trái tim nàng đập thình thịch vì...

Hoảng sợ.

Nicki nâng đầu chàng lên và không nói một lời nào chàng quay người nàng lại. Trong sự không tin, chàng nhìn chằm chằm xuống sắc màu đỏ trên má nàng và mắt nàng, đôi mắt tối lại lẫn lộn sắc tím, đôi mắt nhìn chàng không chắc chắn. Màu sắc trên hai má nàng đậm dần với sự ngượng ngập khi chàng xem xét kỹ từng đường nét trên khuôn mặt thanh nhã đó, tìm kiếm điều gì đó, bất kỳ điều gì, biểu lộ rằng việc này không mới mẻ và đáng sợ với nàng. Chàng muốn khám phá ra một thứ thể hiện sự từng trải.

Và tất cả những gì chàng có thể tìm thấy là sự trong trắng.

Đây là lần đầu tiên của nàng.

Nàng chưa từng làm việc này trước đó.

Chàng muốn nàng bất chấp điều đó. Không, chàng nhận ra với sự khó tin, chàng muốn nàng hơn gấp ba lần bởi vì điều đó. Nàng ở đây để bị chiếm đoạt, nàng đã cầu xin chàng điều đó, thậm chí đã tự nguyện trả cho chàng để làm điều đó. Và chàng vẫn ngập ngừng. Nàng cầm nàng bằng ngón cái và ngón trỏ, chàng buộc nàng phải nhìn vào mắt chàng. Trong một giọng nói trống rỗng ngoại trừ sự trung lập làm yên lòng, Nicki hỏi “Cô hoàn toàn chắc chắn là cô muốn ở đây ... làm chuyện đó?”

Julianna rõ ràng là không phản đối, và khẽ gật đầu. “Đó là chuyện tôi phải làm - vượt qua nó và kết thúc cho xong.”

“Cô hoàn toàn chắc chắn chứ?”

Nàng gật đầu, và Nicki làm điều mà chàng đã ham muốn ngay từ đầu. Ngoại trừ là khi chàng nghiêng đầu, chàng có suy nghĩ không yên lòng là chàng không đơn giản chỉ đang cướp đoạt một sự trinh trắng, mà chàng đang phá hủy một thiên thần. Chàng chiếm đoạt lấy đôi môi nàng với sự âu yếm mãnh liệt, buộc nàng đáp trả và rồi thúc giục nàng mạnh hơn cho đến khi nàng rên rỉ trong vòng tay chàng và hai bàn tay chàng thì đang kẹp chặt nàng lại với chàng, rồi chuyển động về phía trước, trượt xuống hai bầu ngực đang run của nàng.

“Không!” Nàng thoát ra quá đột ngột khiến cho Nicki mất đề phòng. “Tôi không thể! Tôi không thể! Không phải chuyện này!”

Nàng lắc đầu một cách điên dại, và Nicki nhìn chăm chăm vào nàng với sự nhần nhó không tin. Lúc trước nàng đã hôn trả lại chàng, hai tay nàng ôm lấy cổ chàng một cách ngọt ngào, cơ

thể nàng được đúc ra theo bản nặn dành cho chàng. Lúc sau, nàng đã chạy ra khỏi phòng, bỏ lại chàng ở đây, xô cửa mở và chạy đi...

Đâm sầm vào Valerie và một người phụ nữ khác đang nổi điên lên về việc con gái bà ta bị bắt cóc và đề nghị một cuộc tìm kiếm cô gái trong ngôi nhà. Như thể là một giấc mộng, một cơn ác mộng, chàng nhìn thấy người phụ nữ đã níu kéo chàng trong công viên vòng tay một cách bảo vệ quanh cô gái đã ở cùng chàng một khoảnh khắc trước.

Lúc này, chỉ có người phụ nữ lớn tuổi là khác. Bà ta không khom lưng với việc vui mừng được gặp chàng, bà ta nhìn chàng với sự đắc thắng đầy thù địch trên cả khuôn mặt, và nói, “Sau khi tôi đã đưa con gái tôi về giường và gọi chồng tôi đến, chúng ta sẽ nói chuyện này một cách riêng tư!”

Chương 9

“JULIANNA?” Giọng nói thông thường của mẹ nàng nghe như một tiếng rít. Đầu Julianna đau kinh khủng đến nỗi thậm chí rằng nàng dường như cũng đau đón bên trong lợi. Trên đời này, thứ duy nhất không kinh khủng trong buổi sáng hôm nay chính là mẹ nàng. Mẹ nàng, người đáng lẽ ra phải giận bầm gan tím ruột, người mà Julianna đã nghĩ là sẽ từ nàng vì những chuyện ít nghiêm trọng hơn việc nàng làm tối qua rất nhiều, lại trở thành một người nhân từ thấu hiểu.

Không hỏi han, không buộc tội.

Đau khổ cuộn mình thật chặt dựa vào cánh cửa xe ngựa, Julianna nhìn ngôi nhà cứ chột rung lắc, giật xóc và thỉnh thoảng hiện ra trong tầm nhìn. “Con ốm mất thôi,” nàng thì thầm.

“Không con yêu, thế là không dễ thương một chút nào.”

Julianna nuốt nước bọt một lần rồi lần nữa. “Mình gần về nhà chưa?”

“Chúng ta không về nhà.”

“Mình đang đi đâu đây?”

“Chúng ta đi đến ngay... đây,” mẹ nàng nói, nghiêng người sang một bên và tìm kiếm gì đó với đôi mắt nheo lại rồi đột ngột mở lớn vì vui mừng.

Julianna nỗ lực để xem “đây” là đâu và chỉ nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ dễ chịu với chiếc xe ngựa của cha nàng ở phía trước cửa, và một chiếc xe khác có sơn gia huy ở một bên. Và rồi nàng nhìn thấy căn nhà nguyện. Và trong sân của nhà nguyện đó, lò đi cha của nàng và nhìn xe ngựa của họ dừng lại, là Nicholas DuVille.

Và biểu hiện trên khuôn mặt đen tối, lầm lì của chàng ngàn lần lạnh lẽo, khinh bỉ hơn bất kì điều gì nàng đã nhìn thấy trong công viên.

“Tại sao chúng ta lại ở đây?” Julianna kêu lên, cảm thấy muốn xỉu vì kinh hoàng và buồn nôn và đau đầu.

“Để tham dự đám cưới của con với Nicholas DuVille.”

“Cái gì của con?! Nhưng tại sao?”

“Tại sao anh ta lại cưới con á?” mẹ nàng nói cộc lốc khi mở cánh cửa. “Bởi vì anh ta không còn lựa chọn nào khác. Rút cục thì, anh ta vẫn là một quý ông. Anh ta biết những qui tắc, và anh ta đã phá vỡ chúng. Bà chủ nhà của chúng ta và hai người hầu đã nhìn thấy con chạy ra khỏi phòng ngủ của anh ta. Anh ta đã hủy hoại danh tiếng của một cô gái trẻ ngây thơ, được giáo dục cẩn thận. Nếu anh ta không cưới con bây giờ, con sẽ bị hủy hoại, nhưng anh ta không bao

giờ còn có thể tự gọi mình là một quý ông được nữa. Anh ta sẽ bị mất mặt với những người cùng tầng lớp. Lòng tự trọng của chính anh ta đòi hỏi điều này.”

“Con không muốn!” Julianna khóc. “Con sẽ làm cho ngài ấy hiểu!”

“Tôi đã không muốn chuyện này!” Julianna vẫn còn lảm nhảm mười lăm phút sau đó khi nàng bị ném một cách thô bạo vào trong cỗ xe ngựa của người chồng mới cưới. Chàng đã không nói một lời nào trừ câu thề của chàng. Giờ chàng nói: “Câm đi và vào trong!”

“Chúng ta sẽ đi đâu?” nàng hỏi.

“Tới căn nhà mới của cô,” chàng nói với sự chế giễu chán ghét. “Căn nhà mới của cô,” chàng nói thêm.

Chương 10

Ngân nga một điệu Yuletide khi nàng ngồi trước bàn phấn trong phòng ngủ của mình, Julianna cài những cành hoa holly bé nhỏ vào dải ruy băng màu xanh đậm làm thành một chiếc vương miện quanh mái tóc vàng nhạt xoắn từng lọn. Hài lòng, nàng đứng dậy và rũ những nếp nhăn ở chiếc váy len màu xanh nhạt của nàng, làm thẳng cái cổ tay áo rộng, rồi nàng hướng ra phía phòng khách nơi mà nàng dự định sẽ làm việc tiếp với bản thảo mới của mình ở trước một ngọn lửa hân hoan

Trong vòng ba tháng từ khi chồng nàng đã không khách sáo đặt nàng trước một căn nhà thôn quê nhỏ bé đẹp như tranh chỉ vài giờ sau lễ cưới của họ, và rồi đi mất, nàng đã không còn nhìn thấy hay nghe thấy điều gì về Nicholas DuVille. Cho dù như thế, mọi chi tiết về cái ngày ghê tởm đó vẫn bùng lên trong tâm trí nàng với sự rõ ràng mạnh mẽ đến mức vẫn khiến dạ dày nàng thất lại với sự xấu hổ.

Nó là một sự nhại lại ghê tởm của một đám cưới thực sự, một kết cục phù hợp cao độ cho cái việc đã bắt đầu ở một vũ hội hóa trang. Không có sự chỉ trích nào cho sự vi phạm đạo đức của Julianna vào đêm trước, mẹ nàng thực sự coi nó như là một phương thức có ích và mưu trí trong việc bày anh chàng độc thân đáng mơ ước nhất trong giới thượng lưu. Thay vì đưa ra một lời khuyên của người mẹ về hôn nhân và con cái trước khi con gái bà ta sắp bước xuống giáo đường để trở thành một người vợ, mẹ Julianna chỉ khuyên nàng về những loại lông thú mà Julianna nên đòi có bằng được.

Cha Julianna, mặt khác, rõ ràng là hiểu biết thấu đáo hơn về tình huống thực tế là con gái ông ta đã bị ô nhục, và chú rể của nàng cũng góp phần vào đó. Ông ta đã đối mặt với chuyện đó bằng cách đánh chìm cảm giác của bản thân với ít nhất là một chai Madeira đầy trước khi ông ta bước đi lảo đảo, nhưng vui vẻ, xuống giáo đường. Để hoàn thành bức tranh khủng khiếp đó, cô dâu rõ ràng là đang phải chịu đựng những di chứng của cơn say rượu khinh khủng, và chú rể...

Julianna rùng mình hồi tưởng lại sự căm ghét trong mắt chàng khi chàng bị buộc phải quay lại phía nàng và cam kết trọn đời với nàng. Thậm chí hình ảnh của vị mục sư thực hiện buổi lễ cũng khắc sâu vào trí óc nàng. Nàng vẫn có thể nhìn thấy ông ta đứng đó, khuôn mặt tốt bụng của ông ta phản chiếu sự choáng váng ghê tởm khi, cuối buổi lễ, chú rể đáp lại lời đề nghị hôn cô dâu của ông bằng cách nhìn khắp người Julianna bằng một cái nhìn chán ghét đến tận cổ, rồi quay gót và bước ra ngoài.

Trên xe ngựa, trên đường tới đây, Julianna cố gắng nói chuyện với chàng, để giải thích, để xin lỗi. Sau khi nghe lời biện hộ của nàng trong sự im lặng lạnh lùng, chàng cuối cùng cũng nói với nàng. “Nếu tôi chỉ nghe thêm một lời nào nữa từ cô, cô sẽ tự thấy mình đứng bên vệ đường trước khi cô nói hết câu!”

Trong những tháng ngày từ khi nàng bị đưa tới đây giống như một thứ đồ vô tích sự Julianna đã biết được nhiều hơn về sự đau đớn cực độ của nỗi cô đơn – không phải là nỗi cô đơn đến sau khi mất ai đó do cái chết, mà là nỗi cô đơn do bị từ chối và bị coi thường và bị làm nhục. Nàng đã biết được tất cả những điều đó và hơn thế nữa khi những lời đồn về chuyện lăng nhăng trắng trợn của Nicki với một cô vũ công opera xinh đẹp nổi lên khắp cả London thậm chí trước cả khi cơn bão những lời nguyền lê đôi mách về đám cưới bất ngờ của chàng bắt đầu phát huy tác dụng.

Chàng đang trừng phạt nàng, Julianna hiểu. Công khai làm nhục nàng trong sự trả đũa vì những gì chàng tin - và sẽ luôn tin - là một cái bẫy được Julianna và mẹ nàng giăng ra. Và phần tồi tệ nhất là khi Julianna đặt mình vào vị trí của chàng, và nhìn mọi thứ từ quan điểm của chàng, nàng có thể hiểu chính xác chàng cảm thấy như thế nào và tại sao.

Cho đến tận cuối tuần trước, sự trả thù của chàng đã hoàn toàn hủy hoại nàng. Nàng đã khóc cả một đại dương nước mắt trên gối, đau đớn nhớ lại sự hận thù trong mắt chàng vào ngày cưới của họ, và đã viết một tá thư cố giải thích. Sự đáp lại của chàng chỉ là một mẫu tin ngắn, ác độc được thư kí của chàng đưa tới, cảnh báo nàng rằng nếu như nàng còn cố thử liên lạc với chàng một lần nữa, nàng sẽ bị đuổi ra khỏi ngôi nhà mà hiện giờ nàng đang sống, và sẽ phải ra đi không một đồng xu dính túi.

Julianna DuVille được mong đợi sống những ngày tháng còn lại của cuộc đời nàng, trong sự cô đơn, ăn năn về một tội lỗi mà chàng cũng dự phần gần nhiều như nàng. Nicholas DuVille có năm bất động sản khác nhau, tất cả đều to lớn và được sử dụng thường xuyên hơn vào việc tiếp đón khách khứa. Theo những lời đồn mà nàng đọc được trên báo và những thông tin nàng dò hỏi được từ Sheridan Westmoreland, chàng đã tổ chức những bữa tiệc hoang phí tại những ngôi nhà đó cho bạn bè của chàng, và những người chung chăn gối, hay cho cả hai, Julianna chắc chắn, trong phòng ngủ của chàng.

Cho đến tận tuần trước, những ngày tháng của nàng là những ngày kéo dài lê thê bởi sự đau khổ vì trống trải và tự căm ghét bản thân, chẳng có gì mang tới cho nàng sự khuây khỏa ngoại trừ một chút nhỏ nhoi mà nàng tìm thấy với việc bộc lộ tâm can mình trong những bức thư gửi cho bà nội. Nhưng lúc này, tất cả điều đó đã thay đổi, và nó sẽ ngày càng tốt đẹp hơn

Tuần trước, nàng đã nhận được một lá thư từ một nhà xuất bản ở London, họ đã muốn mua cuốn tiểu thuyết mới của nàng. Trong lá thư của mình, Ông Framingham đã so sánh Julianna với Jane Austen bằng những cụm từ hoa mỹ, ông ta đã nhận xét sự tinh tế hài hước và xuất sắc của nàng trong việc đối phó với sự ngạo mạn của Xã hội thượng lưu và sự phù phiếm của việc cố gắng thuộc về nơi mà người ta có thể không bao giờ thực sự thuộc về.

Ông ta cũng đã gửi kèm theo một trái phiếu ngân hàng với lời dự báo là sẽ còn nhiều nữa, một khi mà cuốn tiểu thuyết đầu tiên của nàng được xuất bản. Một trái phiếu ngân hàng là một sự độc lập, nó cũng là một sự thừa nhận, nó là sự giải thoát khỏi cảnh tù tội mà Nicholas DuVille đã đặt nàng vào đó. Nó là ... Mọi thứ! Nàng đã mơ tưởng về một nơi để sinh sống ở

London, một nơi vui vẻ và nhỏ bé, trong khu vực đáng kính... là cách mà nàng và bà nội đã luôn lập kế hoạch cho cuộc sống của nàng khi nàng nhận được tài sản thừa kế từ bà. Vào cuối năm sau, nàng sẽ có đủ tiền để rời khỏi cái nhà tù nhưng lựa này tới nơi mà nàng đã bị trục xuất từ đó.

Những giấc mơ ban đêm của nàng không được thoải mái như thế. Trong giấc ngủ không phòng bị, Nicki đã ở đó, chính xác như chàng đã ở trong mê cung, với đôi chân đi ủng đặt lên cái ghế bên cạnh nàng, chàng nhìn chăm chăm vào khoảng không, một điệu xì gà kẹp giữa hàm răng, cười một chút khi chàng nghe cái yêu cầu táo bạo của nàng là chàng hãy hủy hoại nàng. Trong những giấc mơ đó chàng nói đùa với nàng về mong ước được trả tiền. Và rồi chàng hôn nàng, và nàng sẽ tỉnh dậy với trái tim đập thành thịch và cảm giác môi chàng còn vương lại trên môi nàng.

Nhưng vào buổi sáng, với những tia nắng mặt trời trên cửa sổ, tương lai lại là của nàng và quá khứ... Nàng để quá khứ trong giường ngủ trên những chiếc gối. Lúc này hơn bao giờ hết, nơi nương náu của nàng là việc viết lách.

Bước xuống phòng khách, Larkin, người quản gia, vừa mới đặt khay đồ ăn sáng có một cốc sô cô la nóng và bánh mì bơ lên chiếc bàn bên cạnh bàn làm việc của nàng. “Cám ơn, Larkin,” nàng nói với một nụ cười khi nàng ngồi vào chiếc ghế của mình.

Trời đã tối muộn và Julianna hoàn toàn mê mải trong bản thảo của nàng khi Larkin cắt ngang, giọng ông ta căng thẳng. “Thưa phu nhân?”

Julianna nhắc bút lên với điệu bộ đề nghị ông ta đợi cho đến lúc nàng hoàn thành những thứ nàng đang cần viết xuống, “Nhưng-“

Julianna lắc đầu rất chắc chắn, bảo ông ta đợi. Chẳng có gì khẩn cấp xảy ra lúc này cả và nàng biết điều đó. Chẳng có một cuộc viếng thăm ngoài mong đợi nào tới vì những cuộc chuyện trò ấm cúng ở cái vùng ngoại ô hẻo lánh này, chẳng có vấn đề về việc nhà nào xảy ra mà lại không thể đợi được cả. Cái điền trang nhỏ bé này chạy như một cái máy bôi dầu tốt, phụ thuộc vào ý muốn chủ nhân của nó, và người làm chỉ hỏi ý kiến nàng vì lịch sự. Nàng đơn giản chỉ là một vị khách, mặc dù có đôi lần nàng có cảm giác những người hầu đồng cảm với cảnh ngộ của nàng, đặc biệt là ông quản gia. Hài lòng, Julianna đặt bút sang một bên và quay người

lại. “Tôi xin lỗi, Larkin,” nàng nói, chẳng có gì mà sao ông ta trông như sắp nổ tung bởi sự căng thẳng vì chờ đợi sự chú ý của nàng “nhưng nếu tôi không viết xuống những ý tưởng trong khi có nó, tôi thường xuyên quên mất. Ông muốn nói gì vậy?”

“Ông chủ đã về tới, thưa phu nhân! Ông ấy muốn gặp bà ngay lập tức tại phòng làm việc của ông.” Choáng váng và hi vọng không tưởng đã khiến Julianna đứng bật dậy trước khi Larkin nói thêm, “Và ông ấy đã mang theo người hầu riêng” không quen thuộc với thói quen di chuyển của những người giàu có, Julianna nhìn ông trong sự mơ hồ. “Điều đó có nghĩa là” Larkin vui mừng quả quyết, “ông ấy sẽ qua đêm ở đây.”

Đứng bên cửa sổ phòng làm việc, Nicki nhìn chăm chăm thiếu kiên nhẫn vào khung cảnh mùa đông mà dường như đã từng có vẻ rất dễ chịu khi nhìn từ đây, trong khi chàng đợi con mưa mùa xuân mà chàng buộc phải cười đáp lại lệnh triệu tập của chàng. Cái buổi tối của bữa tiệc hóa trang đã không còn hiện rõ trong tâm trí chàng nữa, nhưng cái ngày đám cưới thì vẫn còn. Nó đã bắt đầu với một khay đồ ăn sáng được Valerie đưa đến tận nơi, cùng với một vài lời ám chỉ mỉa mai và châm chọc với việc chàng biến thành “con cá” duy nhất ở London đủ ngu ngốc để mắc vào cái mồi được giăng ra bởi Julianna và đáp xuống tấm lưới của mẹ cô ta. Trước khi chàng đẩy cô ta ra khỏi phòng ngủ của chàng, cô ta đã làm một việc rất tốt là thêm vào sự nghi ngờ của chàng về sự vô tội của Julianna trong toàn bộ vụ việc, ấy thế mà chàng đã từ chối tin rằng Julianna đã dự định đặt bẫy chàng.

Chàng đã bám lấy ảo tưởng an ủi rằng đó là một sự trùng hợp về thời gian và tình huống.

Với sự ngây thơ và tự lừa dối mình mà chàng đã không biết là chàng có, chàng đã thực sự cố gắng để chỉ tập trung vào việc nàng đã đáng yêu như thế nào, và nàng đã hoàn toàn thích hợp trong vòng tay chàng như thế nào. Chàng thậm chí còn tiến xa đến mức thuyết phục mình rằng nàng sẽ phù hợp hoàn toàn để trở thành vợ chàng, và chàng đã bám lấy sự thuyết phục đó trong khi chàng đợi nàng ở nhà thờ. Nếu chàng không quá tức điên lên với bà mẹ vợ kinh tởm của chàng, chàng đã cười khúc khích cái cách mà Julianna tỏ ra khi nàng bước ra khỏi chiếc xe ngựa.

Cô dâu bé nhỏ của chàng tuyệt đối ảm đạm so với những ấn tượng của buổi tối trước đó, nhưng không quá ốm nàng không thể nói chuyện về áo lông thú với mẹ nàng, không quá ốm đến mức họ không thể đứng sau lưng nhà thờ và nhìn hau háu cái anh chồng giàu có họ bấy được. Chàng đã nghe thấy tất cả khi chàng đứng đợi ở bên ngoài.

Nàng đang cố đóng một vai nào đó trong khi chàng ở đây, Nicki hiểu. Nàng không chỉ khôn ranh, nàng thông minh - thông minh đủ để hiểu nàng có lẽ sẽ không bao giờ thuyết phục được chàng về sự vô tội của mình. Dựa vào những điều đó, chàng hi vọng một sự thú tội, một lời xác nhận là nàng đã bị mẹ nàng ép buộc.

Chàng quay lại phía tiếng động của cánh cửa được mở, tràn đầy mong đợi được nhìn thấy vẻ ngoài của nàng chỉ hơi tốt hơn lần cuối chàng nhìn thấy nàng, và vô cùng thất vọng, có lẽ là hối hận hơn. Bởi vì, chàng nhận ra ngay lập tức là chàng đã nhầm.

“Em được biết là ngài muốn nói chuyện với em?” nàng nói với một tư thế đàng hoàng rõ rệt.

Chàng gật đầu cộc lốc hướng về cái ghế trước bàn làm việc của chàng, một mệnh lệnh không lời bảo nàng ngồi xuống.

Ngọn lửa hi vọng nhỏ bé được nhóm lên trong Julianna vài phút trước khi nàng biết chàng ở đây đã bị dập tắt ngay lập tức khi chàng quay lại và nhìn nàng theo cái cách xấc xược và định lượng. Chàng không dịu lại, nàng buồn rầu nhận ra.

“Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề,” chàng nói không lời mở đầu khi chàng ngồi xuống đằng sau chiếc bàn. “Bác sĩ nói với chúng tôi là tim mẹ tôi rất yếu và rằng bà ấy đang chết.” Khuôn mặt và giọng nói của chàng trống rỗng một cách cẩn trọng, Julianna để ý thấy, hoàn toàn không có cảm xúc, quá nhiều để nàng kết luận ngay lập tức những cảm giác chàng đang có là cực kì đau khổ. “Bà ấy sẽ không còn thấy thêm một lễ Giáng sinh nào nữa.”

“Em rất tiếc khi nghe điều đó,” Julianna nhẹ nhàng nói.

Thay vì đáp lại chàng nhìn chằm chằm vào nàng như thể chàng nghĩ nàng là cái loại ghê tởm nhất của loài người mà chàng đã từng trông thấy. Không thể chống lại sự cần thiết cố gắng

thuyết phục chàng rằng nàng tối thiểu cũng có lòng trắc ẩn, Julianna nói, “Em đã rất gần gũi với bà nội hơn bất kì ai trên đời này, và khi bà mất đi, em đã bơ vơ. Em vẫn giải bày mọi chuyện với bà và nghĩ về bà. Em- em thậm chí còn viết cho bà những lá thư, mặc dù em biết nó thật khác thường...”

Chàng cắt ngang như thể nàng không hề nói, “Cha tôi cũng đã thông báo cho tôi là bà ấy vô cùng lo lắng bởi cái tình trạng mà chúng ta gọi-là hôn nhân. Vì tất cả những chuyện đó, theo mong muốn của cha tôi và quyết định của tôi Giáng sinh cuối cùng của bà sẽ là một cái giáng sinh hạnh phúc. Và cô chuẩn bị giúp tôi đảm bảo điều đó, Julianna.”

Julianna không phản đối và gật đầu. Bị cuốn theo sự háo hức mãnh liệt giống như nàng đã cảm thấy vào cái ngày nàng chạm trán với chàng trong công viên để nói hoặc làm điều gì đó làm hài lòng chàng, nàng nhẹ nhàng nói thêm, “Em sẽ làm bất cứ chuyện gì em có thể.”

Thay vì trở nên vui vẻ hay thậm chí là hài lòng với nàng, chàng trông hoàn toàn chán ghét. “Cô không cần phải cố gắng chút nào đâu. Nó sẽ rất dễ dàng đối với cô. Tất cả những gì cô cần là giả vờ như cô đang ở một bữa tiệc hóa trang khác. Khi cha mẹ tôi tới đây ngày mai, cô sẽ tới ‘bữa tiệc hóa trang’ với tư cách là cô vợ dễ thương và tận tâm của tôi. Tôi,” chàng lạnh lùng kết thúc, “có nhiệm vụ còn khó khăn hơn. Tôi phải giả vờ là tôi có thể chịu đựng được việc ở chung dưới một mái nhà với cô!” Chàng đứng dậy. “Người hầu riêng của tôi và tôi sẽ ở đây cho đến khi cha mẹ tôi rời đi sau đó một tuần. Trừ phi là chúng ta ở trước mặt họ, tôi mong là cô biến ra khỏi tầm mắt của tôi.”

Chàng đứng dậy và bước ra, những bước chân của chàng dài và nhanh, như thể chàng không thể ở trong cùng một căn phòng với nàng thêm một lúc nào nữa.

Chương 11

Với sự thoải mái do tập luyện lâu ngày, Nicki đứng trước gương, cài một loạt những nút thắt rối rắm trên cổ áo chàng, gồng mình lên để bước xuống lầu. Chàng đã nghĩ sẽ ghét khoảng thời gian phải ở đây với Julianna, nhưng chàng không ngờ nó sẽ là cả một tuần lễ đi thẳng xuống địa ngục.

Tạ ơn trời, sự thử thách đã gần qua; tất cả những gì chàng phải chịu đựng chỉ là mở những món quà Giáng Sinh cho tối nay. Ngày mai cha mẹ chàng sẽ rời đi và chàng định không ở lại đây hơn mười lăm phút so với họ.

Ít nhất chàng có được sự hài lòng khi biết đã làm mẹ chàng hạnh phúc. Không thể nhầm lẫn được sự thật là mắt bà sáng lên bất kể khi nào bà nhìn thấy bằng chứng cho tình yêu giữa chàng và Julianna, điều đó khiến chàng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc đảm bảo để bà nhìn thấy khá nhiều những bằng chứng như thế.

Đặt lòng tin vào Julianna, và cô ta đã hợp tác. Cô ta nhìn vào chàng bằng đôi mắt dịu dàng, mỉm cười lại với chàng, cười phá lên trước những câu đùa của chàng, và công khai tán tỉnh chàng. Cô ta cầm tay chàng khi họ đi vào dùng bữa tối, và đi gần sát vào chàng; cô ta ngồi ở cuối bàn ăn, tỏa sáng vì ánh nến và vì trí tuệ. Cô ta ăn mặc như thể làm vừa lòng đức lang quân là mối bận tâm hàng đầu của cô ta, và cô ta có thể làm hoàn thiện một bộ váy như bất kì một người đàn bà nào khác mà chàng từng biết.

Cô ta làm duyên dáng thêm cho bàn ăn của chàng cũng như bất kì một người quảng giao được giáo dục hợp cách nào khác sẽ làm, nhưng tỏ ra tự nhiên hơn, và khôn khéo hơn. Lạy Chúa, cô ta thật khôn khéo! Phòng ăn rộn rã tiếng cười khi có mặt cô ta. Cô ta cũng là một người nói chuyện tuyệt hay, luôn lắng nghe chăm chú và sẵn sàng góp chuyện. Cô ta nói về chuyện viết lách của mình khi được hỏi, và thậm chí cả về bà nội của cô ta, người rõ ràng là đã gần gũi với cô ta hơn cả mẹ đẻ.

Nếu chàng đã không biết cô ta là một kẻ lừa đảo như thế nào, nếu chàng đã không ghê tởm cô ta, Nicki chắc hẳn sẽ vô cùng tự hào về cô ta. Có những lúc – rất nhiều lúc – chàng quên mất cô ta thực sự là ai. Những khi mà tất cả những gì chàng có thể nhớ được là nụ cười làm mê đắm lòng người của cô ta, sự tử tế mà cô ta đã tỏ với cha mẹ chàng, và cách cô ta làm cho chàng cười. Hai lần, chàng đã thực sự đi ngang qua cô ta và chuẩn bị cúi xuống để đặt một nụ hôn lên thái dương của cô ta bởi vì dường như điều đó là rất tự nhiên và đúng đắn.

Tất nhiên, tất cả những điều đó đều chỉ là do cái hoàn cảnh không bình thường mà chàng đang vướng vào ngay lúc này, cùng với việc mẹ chàng đưa ra những cái tên cho những đứa cháu nội sẽ không bao giờ có của bà. Cơ chế đồn thổi hiệu quả của Giới thượng lưu đã cung cấp

cho bà phần lớn thông tin về nguyên nhân đám cưới của chàng với Julianna, nhưng bất chấp chuyện đó, mẹ chàng vẫn khăng khăng bám vào những kết luận của riêng bà. Bà cực kì yêu thích Julianna, và bà thể hiện điều đó hết sức rõ ràng. Bà thực sự đã mang tới những bức tranh nhỏ của Nicki khi còn trẻ để cho cô ta xem. Bà biết bà còn rất ít thời gian để chia sẻ cùng với cô con dâu mới của mình và rõ ràng là bà đã quyết định sẽ tận dụng từng giờ từng phút, bởi vì bà muốn Julianna ở đó – và, tất nhiên, Nicki - ở với cô ta bất kể khi nào bà xuống lầu, mà việc này thì gần như là mọi lúc.

Đêm qua, Julianna đã ngồi ghé trên tay vịn chiếc ghế của chàng, cái móng thon thả của cô ta thực tế là đã ở trên cánh tay chàng. Mẹ chàng đang mô tả một trò cười nào đó của Nicki lúc còn nhỏ và cả gia đình cùng cười lớn. Julianna cười nhiều đến nỗi cô ta đã gần trượt vào trong đùi chàng, điều này khiến cô ta đỏ mặt một cách lộn lầy. Cô ta đứng dậy khá nhanh, nhưng cơ thể phản trắc của Nicki đã phản ứng lại với sự hấp dẫn của cô ta còn trước cả khi đó, và chẳng có cơ may nào là cô ta đã không để ý thấy sự cương cứng của chàng khi cô ta lách ra khỏi đùi chàng.

Chàng căm ghét bản thân vì phản ứng của cơ thể chàng trước cô ta. Nếu ngay từ đầu chàng đã có thể giữ mình không chạm vào cô ta, thì chàng đã không phải ở trong cái tình trạng không ngờ này. Thắt xong cái cổ áo, Nicki quay người khi người hầu riêng của chàng giơ ra chiếc áo khoác buổi tối bằng nhung màu rượu vang. Chàng luồn tay vào ống tay áo, gồng mình lần cuối cùng cho buổi tối cuối cùng – và hi vọng là buổi tối dễ dàng nhất – trong số những cuộc thử thách hàng đêm như là “một gia đình.”

Chàng chợt nhận ra rằng, sẽ không bao giờ còn có một bữa tối Giáng Sinh gia đình nào nữa, không còn dành cho chàng, và chàng gồng cứng hai vai để chống lại nỗi đau đớn do nhận thức đó mang lại.

Ít nhất bằng cách dựng lên màn kịch này với Julianna, chàng đã khiến cho mẹ chàng thấy an tâm. Bà hoàn toàn tin tưởng rằng chàng đã kết hôn một cách hạnh phúc, ngủ với vợ chàng, và cần mẫn cố gắng để có người nối dõi.

Bằng giờ này ngày mai, chàng có thể đang trên đường đến ngôi nhà của chàng ở Devon.

“Nicki sẽ đang trên đường đến đâu đó khác ngay khi mà xe ngựa của chúng ta khuất khỏi con đường,” mẹ của Nicki bảo với cha chàng, khi họ mặc quần áo để xuống nhà ăn tối.

Để trả lời ông đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu bà khi ông đeo một sợi dây chuyền kim cương quanh cổ bà. “Bà không thể làm nhiều hơn những gì bà đã làm, bà thân yêu của tôi. Đừng tự làm mình lo lắng quá, nó không tốt cho trái tim bà đâu.”

“Nó không tốt cho trái tim tôi khi biết rằng, sau biết bao nhiêu năm trời chơi bời với vô số những người đàn bà không thích hợp, Nicki rốt cục đã cưới được một người con gái hoàn hảo dành cho nó, và cho tôi, tôi phải nói thêm thế - và nó vẫn không chia sẻ chiếc giường với con bé!”

“Thôi mà,” ông nói đùa, nghe có vẻ bị xúc phạm, “đừng có nói với tôi là bà đã hạ mình đi hỏi những người hầu đấy nhé.”

“Tôi không cần phải hỏi,” bà buồn bã nói. “Tôi có mắt. Nếu mà nó đang ngủ với Julianna, thì con bé sẽ không nhìn nó với cái ánh mắt khao khát tuyệt vọng đến như thế. Cô gái trẻ đó đang yêu nó.”

“Bà không thể khiến cho Nicholas cảm thấy cái gì đó với con bé được.”

“Ồ, chắc chắn là nó có cảm thấy điều gì đó. Khi nó quên mất là nó ghét con bé, nó hoàn toàn vui vẻ với con bé, ông có thể thấy điều đó. Con bé xinh đẹp và quyến rũ,” bà nói thêm khi chậm rãi đứng lên, “và tôi cá với ông là nó đã tìm thấy ở con bé tất cả những điều trên, và còn hơn thế nữa, vào cái đêm diễn ra bữa tiệc hóa trang định mệnh ấy.”

“Có lẽ,” ông nói nước đôi.

“Ông biết là nó phải thế mà! Nicholas có thể có cả một trang sử về việc vi phạm khuôn phép trong đời sống cá nhân, nhưng chưa bao giờ có một mẫu chuyện rùm beng nào làm liên

lụy đến bất kì ai khác. Nó sẽ không bao giờ mang Julianna vào phòng ngủ khi nó đang là khách trong ngôi nhà của một ai đó trừ khi nó đã hoàn toàn bị mù mẫn đi vì con bé.”

Vì ông không thể tranh cãi với lý lẽ ấy, chồng bà mỉm cười trấn an bà. “Vậy thì, có lẽ mọi chuyện sẽ ổn cả.”

Đôi vai của vợ ông trùng xuống. “Tôi đã nghĩ về việc nói gì đó với Julianna để khuyến khích những nỗ lực của con bé, nhưng nếu nó biết rằng tôi đã biết đến cảnh ngộ của nó, nó sẽ thấy bị bề mặt.” Bà đặt một bàn tay lên cánh tay ông. “Cần phải có một điều kì diệu mới mang chúng lại với nhau được.”

Chương 12

Một mình trong phòng ngủ của nàng, Julianna đứng bên cạnh bàn phấn, chiếc hộp chứa những lá thư nàng đã viết cho bà nội trong đôi bàn tay run rẩy của nàng, những món quà Giáng sinh nàng đã nhận đêm hôm đó ở trên giường. Nicki định rời đi vào sáng hôm sau, chàng đã nói với nàng như thế vào ngày chàng tới đây, và quản gia đã vô tình xác định lại nó ngày hôm qua.

Nicki và cha mẹ chàng đã rất rộng rãi với nàng, mặc dù những món quà của Nicki hoàn toàn là không riêng tư và chỉ là hình thức. Chàng đã đưa cho cha mẹ chàng những món quà của họ như thể là nó cũng đến từ Julianna, nhưng nó không giống nhau. Và khi đến lượt Nicki mở những món quà của chàng, chẳng có gì ở đó là từ Julianna - một sự thật mà chàng đã giải thích ngay lập tức bằng cách nói rằng nàng muốn đưa nó cho chàng sau. Chàng thậm chí còn cố gắng để ám chỉ với một nụ cười là nàng muốn được ở riêng với chàng khi trao quà cho chàng.

Nhưng sự thực là, Julianna không hề trao một món quà nào cho bất kì ai trong bọn họ, bởi vì nàng chẳng có gì để trao ra cả... chẳng có gì ngoại trừ những thứ trong cái hộp mà nàng đang giữ. Nàng phải đưa nó cho Nicki. Trong tuần vừa qua, nàng đã nghe thấy nàng gọi chàng là “Nicki” quá nhiều đến nỗi nàng thậm chí bắt đầu nghĩ về chàng theo cách đó. Nàng cũng đã làm mọi thứ mà nàng nghĩ nó sẽ khiến chàng chú ý đến nàng, khiến chàng nhìn nàng trong một phương diện khác. Nàng tán tỉnh một cách bạo dạn, dùng nhiều thời gian cho đầu tóc nàng và

cân nhắc hàng giờ liền về những thứ nàng sẽ mặc. Và có vài lần, khi nàng nghĩ đã bắt gặp chàng nhìn nàng... những lần khi chàng nhìn nàng với cùng một kiểu chàng đã nhìn khi chàng đưa nàng tới phòng ngủ của chàng vào cái đêm xa xưa ấy... như thể chàng muốn hôn nàng.

Nàng đã yêu chàng, nàng đã biết điều đó trong suốt tuần lễ tuyệt vời, khổ sở ở cùng chàng. Nàng cũng biết được nhiều điều khác nữa, những điều khiến cho việc thử hàn gắn sự bất hòa giữa họ một lần nữa dường như là cần thiết. Đầu tiên và trước nhất, theo lời mẹ của Nicki, Nicki yêu trẻ con và mê mẩn những đứa cháu của chàng. Chàng muốn có con, bà đã nói thế, trong khi mẹ Nicki đang tha thiết mong mỗi một đứa cháu trai để gánh vác tên tuổi của gia đình. Nếu mọi chuyện cứ giữ nguyên hiện trạng như lúc này thì chuyện đó không thể xảy ra. Bởi vì Julianna. Nàng là nguyên nhân của cơn ác mộng đó, và nếu có bất kì cách nào để sửa chữa sự hư hại đó nàng sẽ làm. Tai tiếng của một vụ li dị sẽ là một vết nhơ cho toàn bộ gia đình, chứ không chỉ riêng gì Julianna. Bên cạnh đó, cho dù thế nào đi nữa cũng chỉ có thể đếm được số vụ ly dị trên một bàn tay trong suốt năm mươi năm qua, cho nên cuộc hôn nhân của họ sẽ kéo dài hết đời...

Một cuộc đời trống trải không con không cháu, trừ phi nàng làm điều gì đó, và có một việc duy nhất còn lại mà nàng chưa làm. Nàng chưa cho chàng xem những bức thư. Chúng là những ‘bằng chứng’ duy nhất mà nàng có để giải thích với Nicki là nàng đã không lên kế hoạch cuộc gặp gỡ của họ trong bữa tiệc hóa trang, cũng như không lập mưu bẫy chàng vào cuộc hôn nhân này.

Vấn đề là nàng không thể để cho chàng nhìn thấy những chứng cứ này mà không đồng thời để chàng biết nhiều hơn về nàng... Mọi thứ nàng đã là và không là và muốn là. Tất cả đều ở trong đó, và một khi chàng đọc nó, nàng hiển nhiên sẽ trở nên dễ bị tổn thương hơn bất kì lúc nào khác trong cuộc đời nàng. Vẫn còn khá sớm, và nàng có thể nghe thấy Nicki đang đi đi lại lại. Thốt lên một lời cầu nguyện nhiệt thành là mọi chuyện sẽ suôn sẻ, Julianna đi qua căn phòng kế bên nối với cả hai phòng thay đồ và gõ cửa.

Nicki trở dậy và mở cửa, chỉ liếc một cái vào những thứ nàng đang mặc và gần như đóng sầm cửa lại để phòng thủ. Mặc một bộ váy choàng bằng nhung màu anh đào với cái cổ hình ô van khoét sâu và mái tóc nàng thả xuống hai vai như được đúc bằng vàng, Julianna Skeffington DuVille gần như hấp dẫn không cưỡng lại được. “Chuyện gì?” chàng cau kỉnh, lùi lại. “Em – em có thứ này đưa cho ngài,” nàng nói, di chuyển về phía chàng trong vòng hào quang của mái tóc tỏa sáng, làn da quyến rũ, và vải nhung đắt tiền. “Đây, hãy nhận lấy.”

Nicki nhìn chăm chăm vào nàng rồi nhìn vào nó. “Cái gì đây?”

“Xin hãy nhận nó. Chỉ cần nhận nó thôi.”

“Tại sao tôi phải làm cái việc chết tiệt đó?”

“Bởi vì nó là - nó là một món quà - một món quà Giáng sinh của em dành cho ngài.”

“Tôi không muốn bất cứ thứ gì từ cô, Julianna.”

“Nhưng ngài muốn có con!” nàng nói, nhìn gần như kinh ngạc với lời thông báo đó hệt như chàng đang cảm thấy.

“Tôi không cần cô để có con,” chàng khinh khỉnh nói.

Nàng tái mặt với câu nói đó, nhưng vẫn kiên trì. “Bất kì đứa trẻ nào khác sẽ là không hợp pháp.”

“Tôi có thể hợp pháp hóa chúng sau. Bây giờ thì ra khỏi đây!”

“Quỉ tha ma bắt anh đi,” Julianna tức tối kêu lên, quăng cái hộp chứa tâm can và linh hồn của nàng lên cái bàn phía trước ghế sofa. “Tôi đã không sắp đặt để bắt anh trong bữa tiệc hóa trang. Khi tôi đề nghị anh hủy hoại tôi, tôi đã nghĩ anh là một người khác!”

Một nụ cười chậm rãi, chế nhạo ngang qua khuôn mặt lầm lì của chàng. “Thật ư,” chàng lè nhè với giọng cay độc, “thế cô đã nghĩ tôi là ai chứ.”

“Chúa trời!” Julianna òa lên khóc, quá khốn khổ, quá mất trí vì chàng đến nỗi nàng gần như dậm chân. “Tôi đã nghĩ anh là Chúa trời! Bằng chứng trong cái hộp này, trong những bức thư tôi viết cho bà nội. Mẹ tôi đã gửi chúng đến đây cho tôi.”

Nàng quay gót và chạy trốn. Lò đi cái hộp, Nicki dồn sự chú ý của chàng vào ly rượu, đặt nó lên ghế sofa và nhặt lấy quyển sách chàng đã để ở đấy khi chàng đáp lại tiếng gõ cửa của nàng. Chàng mở trang đầu tiên, rồi nhìn sang cái hộp chứa những bức thư. Hiển nhiên là vì sự tò mò để xem mảnh khoe của cô vợ trẻ khôn ranh và sáng tạo của chàng dựng nên lần này là gì, chàng quyết định sẽ đọc một trong số những lá thư thay vì đọc sách.

Lá thư trên cùng được đề ngày vào mùa xuân năm ngoái, và chàng đoán chừng là chàng được trông đợi bắt đầu từ đây, mặc dù chàng chưa bao giờ nhìn thấy Julianna Skeffington vào thời điểm xa xôi như thế.

Bà nội thân yêu,

Cháu đã gặp một người trong công viên hôm nay và đã tự biến mình thành một đứa ngốc, cháu khó có thể chống đỡ lại việc nghĩ tới nó. Luôn có quá nhiều những lời đồn về các quý ông ở London - về một người trong số họ được cho là đẹp trai biết bao, và luôn là sự thất vọng khi cháu nhìn thấy họ. Và rồi cháu đã thấy Nicholas DuVille... Anh ấy đẹp thật, Bà nội ạ ... rất đẹp. Khó chịu, và cũng lạnh lùng nữa, tối thiểu là ở vẻ bề ngoài, nhưng cháu nghĩ anh ấy đã cười với điều cháu nói khi cháu bỏ đi. Nếu anh ấy đã làm vậy, thì anh ấy không thể là người khó chịu được, đơn giản chỉ là thận trọng.

Hai tiếng đồng hồ sau một khúc gỗ rơi xuống từ lò sưởi, tan tành trong sự bùng lên của những tia lửa màu cam khi Nicki đặt lá thư mới nhất sang một bên, rồi chàng nhặt lấy một lá mà chàng đã đọc nó hai lần, và chàng đọc lại những dòng chữ đã lấp kín chàng bởi sự chán ghét bản thân.

Cháu biết là bà xấu hổ như thế nào về cháu, Bà nội. Cháu chỉ có ý là muốn nhảy ba điệu cùng với chàng, để Ngài Francis sẽ rút lại lời cầu hôn của ông ấy... Cháu biết cháu không nên để chàng hôn cháu, cháu đã biết điều đó, nhưng nếu bà đã từng được Nicholas DuVille hôn, bà sẽ

hiếu. Nếu bà đã từng nhìn thấy nụ cười của chàng và nghe chàng cười, bà sẽ hiểu. Cháu khao khát biết bao lại được nhìn thấy chàng cười và nghe tiếng cười của chàng - Cháu mong ước sửa chữa mọi việc bằng cách nào đó. Cháu khao khát, cháu khao khát và cháu khao khát. Và rồi cháu khóc...

Ngồi ghé một bên hông trên cửa sổ, Julianna nhìn chăm chăm vào màn đêm mù sương, hai tay nàng vòng quanh ngực như thể nàng có thể ngăn sự lạnh lẽo đang tràn qua ngày càng nhiều hơn và chàng vẫn không xuất hiện. Đưa ngón tay lên ô cửa kính lạnh băng, nàng vẽ một vòng tròn, và rồi một vòng tròn nữa nằm trong nó. Khi nàng bắt đầu vẽ cái thứ ba, một hình ảnh từ từ chuyển động vào giữa nó - một người đàn ông mặc áo sơ mi dài tay, hai tay chàng đút trong túi quần, bước về phía nàng, và trái tim nàng bắt đầu đập thành thạch từng nhịp sâu, đau đớn.

Chàng dừng lại rất gần đằng sau nàng và Julianna đợi, tìm kiếm khuôn mặt chàng trên cửa sổ bởi vì nàng sợ thứ mà nàng sẽ thấy - hoặc không thấy - nếu như nàng quay lại và nhìn nó một cách rõ ràng.

“Julianna.” Giọng nói sâu lắng của chàng dữ dội đầy cảm xúc.

Julianna hít một hơi run run và chậm chạp quay đầu lại, nhìn nụ cười buồn rười rượi nhàn nhó trên môi chàng khi ánh mắt chàng nhìn thấy ánh mắt nàng và giữ chặt nó.

“Khi nàng đang nghĩ ta là Chúa trời, và rồi là quỷ sứ, nàng có muốn biết ta đã nghĩ gì về nàng không?”

Julianna nuốt lại một sự co thắt của trạng thái căng thẳng không chịu nổi và gật đầu.

“Ta đã nghĩ nàng là một thiên thần.”

Không thể di chuyển hay hít thở, nàng đợi chàng thể hiện là lúc này chàng có cảm giác như thế nào về nàng.

Nicki nói với nàng. Giữ chặt ánh mắt nàng, chàng nghiêm trang nói, “Ta cũng khao khát, Julianna.”

Julianna đứng dậy, bước lên một bước, thấy nàng bị kéo vào chàng, và tay chàng như cái kẹp sắt vòng quanh nàng. Miệng chàng chiếm đoạt miệng nàng với sự dữ dội nhẹ nhàng, hai tay chàng vuốt nhẹ quanh lưng và hông nàng trong sự âu yếm chiếm hữu, ép nàng chặt hơn vào ngực, hông và chân chàng. Từ từ, trên người, chàng dễ dàng tách đôi môi nàng ra, và khi chúng đã tách ra, chàng hôn sâu hơn. Chàng hôn nàng cho đến khi Julianna nghẹt thở và dựa vào chàng, khớp cơ thể nàng với chiều dài cơ thể cứng rắn của chàng, hai tay nàng vòng quanh cổ chàng và giữ chàng gần hơn. Khi chàng cuối cùng cũng phá vỡ được sự tiếp xúc đó, chàng hôn vào má và khoe mắt và thái dương nàng, rồi chàng đặt cằm dựa lên mái tóc của nàng. “Ta khao khát,” chàng thì thầm âu yếm. “Ta khao khát.”

Bên dưới với má nàng, ngực chàng có cảm giác ấm áp và cứng rắn. Julianna chờ đợi để chàng hôn nàng lần nữa. Xấu hổ và không chắc chắn nàng định sắp đặt để nó diễn ra một lần nữa bằng cách trượt tay nàng dọc theo xương sống chàng, và khi chỉ việc đó thôi đã khiến chàng giữ nàng vào gần hơn, nàng hành động một cách trực tiếp hơn.

Nghiêng đầu ra sau, nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt dữ dội, cháy âm ỉ của chàng và chậm chậm trượt tay nàng lên trên ngực chàng trong một sự mời gọi công khai, nhìn những ngọn lửa dồn lại trong mắt chàng bắt đầu bùng cháy.

Nicki chấp thuận lời mời gọi bằng cách trượt những ngón tay của chàng vào trong tóc nàng ở đằng sau gáy, giữ miệng nàng trong tầm với của khi chàng cúi đầu xuống và thì thầm một cách cộc lốc, “Chúa ơi, ta khao khát nàng biết bao...”

Epilogue

Những bức tường bọc lụa của căn phòng khách rộng lớn trong ngôi nhà thôn quê oai vệ gần London của Nicholas DuVille được nối liền tiếp bởi những bức tranh vô giá của các bậc thầy vĩ đại và được trang hoàng bằng những báu vật đã từng làm vinh danh các cung điện. Ngay lúc này trong phòng đang có vị chủ nhân của nó cùng với bốn người bạn thân thiết nhất của chàng – Whitney và Clayton Westmoreland và Stephen và Sheridan Westmoreland. Cha mẹ của vị chủ nhân cũng hiện diện trong dịp đặc biệt này – Eugenia và Henri DuVille. Vị khách thứ bảy là Bà công tước quả phụ Claymore, người mà ngoài việc là bạn đặc biệt của hai vị trưởng bối nhà DuVille, còn có vinh dự là mẹ của cả Clayton và Stephen.

Trong ngày đặc biệt này, những vị khách ngồi theo hai nhóm tách biệt trong căn phòng rộng rãi. Một nhóm gồm có những ông bố bà mẹ, Eugenia, Henri, và bà Công tước quả phụ. Nhóm còn lại gồm có bốn người bạn của Nicholas DuVille, những người cũng đã trở thành những ông bố bà mẹ, nhưng tất nhiên là trẻ hơn nhóm kia. Người thứ bảy trong căn phòng, Nicholas DuVille, không ngồi với nhóm nào, bởi vì chàng vẫn chưa phải là một ông bố.

Chàng đang chờ để trở thành một ông bố, ngay đây thôi.

Hai người bạn cùng giới với chàng, những người đã phải chịu đựng và đã vượt qua được sự chờ đợi thử thách hệ thần kinh này thì đang khá thích thú quan sát sự khổ sở của chàng. Họ thích thú là bởi vì Nicholas DuVille đã nổi tiếng trong những thành viên của giới quý tộc cấp cao nhờ vào khả năng giữ điềm tĩnh, thậm chí là khiếu hài hước không gì sánh được của chàng, trong những tình huống làm cho những quý ông cũng từng trải như chàng phải vã mồ hôi và chửi thề.

Tuy nhiên, ngày hôm nay huyền thoại về sự tự kiềm chế đó không còn tồn tại. Chàng đang đứng bên cửa sổ, bàn tay phải lơ đãng nắn bóp những cơ bắp căng thẳng nơi gáy. Chàng đang đứng đó bởi vì chàng đã đi qua đi lại chỗ cái thảm nhiều đến nỗi khiến cho mẹ của chàng phải nói với chàng một cách vui vẻ là chỉ nhìn thấy chàng làm việc đó thôi cũng khiến bà sắp kiệt sức.

Vì trái tim bà đã trở nên rất yếu từ một năm trước đây đến nỗi bà không thể đi lên vài bậc cầu thang, và vì không ai biết được trái tim ấy giờ đây có đủ khỏe để cho phép bà làm việc đó và những việc khác hay không, cậu con trai đang bồn chồn của bà phải dừng bước chân ngay lập tức. Nhưng không thể dừng nỗi lo lắng của chàng.

Hai người bạn nhìn cái lưng căng thẳng của chàng với sự hài hước và cảm thông – thực ra là cái trước nhiều hơn cái sau – bởi vì Nicholas DuVille đã từng được hai người vợ của chính họ ngưỡng mộ công khai bởi tính lãnh đạm tuyệt đối. “Theo như tôi còn nhớ,” Stephen Westmoreland nói đối với một cái nháy mắt, “Clay đã có một cuộc họp với vài đối tác làm ăn trong khi Whitney đang trong phòng sinh nở. Sau đó, tôi nghĩ là chúng tôi đã tới câu lạc bộ White dành vài ván bài lớn.”

Clayton Westmoreland nhìn qua vai anh vào ông-bố-tương-lai lặng lẽ. “Nick, anh có muốn ghé qua White không? Chúng ta có thể quay về đêm nay hoặc là sáng sớm ngày mai?”

“Đừng có lối bịch thế,” tiếng trả lời cụt lủn.

“Nếu tôi mà là anh, tôi sẽ đi,” Stephen Westmoreland khuyên nhủ với nụ cười nhăn nhó. “Một khi tôi lan truyền cái thông tin là anh đã lộng lộn lên như một con sư tử trong chuồng và cư xử như một gã điên tầm thường, anh sẽ không còn vác mặt đến White được nữa đâu. Người quản lý sẽ thu hồi lại quyền thành viên của anh. Cũng tiếc đấy, bởi vì anh đã từng mang đến một phong cách nhất định cho chỗ ấy. Liệu tôi có nên sử dụng ảnh hưởng của mình và xem xem liệu họ có để anh ngồi bên cửa sổ một vài lần, chỉ vì tiếc những ngày xưa cũ không nhỉ?”

“Stephen?”

“Sao, Nick?”

“Cút xuống địa ngục đi.”

Clayton hòa giải, giọng anh giả bộ ủ rũ. “Hay là một ván cờ chẳng? Nó sẽ giúp giết thời gian.”

Không có câu trả lời.

“Chúng ta có thể đặt cược vào trò chơi để giúp anh chú tâm. Bức họa của Rembrant ở đằng kia đổi lấy bức tranh mới nhất của con trai tôi vẽ Whitney đội một cái thùng trên đầu chẳng hạn?”

Whitney và Sheridan, đã thất bại trong việc ép mấy ông chồng giữ im lặng, đồng thời đứng lên và đi về phía ông-bố-tương-lai. “Nicki,” Whitney nói, “việc này cần thời gian.”

“Không lâu thế này, không đâu!” chàng nói ngắn gọn. “Whiticomb đã nói nó sẽ qua từ hai giờ trước.”

“Em biết,” Sheridan nói thêm. “Và nếu điều này có an ủi anh chút nào, thì Stephen đã rất khổ sở khi con trai chúng em ra đời ba tháng trước, đến nỗi anh ấy đã gọi bác sĩ Whitticomb tội nghiệp là “đồ cổ lỗ vô tích sự” vì đã không thể làm gì đó giúp em vượt qua nó sớm hơn.”

Thông tin đó làm cho Clayton gửi cho em trai mình một cái nhìn khiển trách buồn cười. “Tội nghiệp Whitticomb,” anh nói. “Tôi ngạc nhiên vì chú đấy, Stephen. Ông ấy là một bác sĩ tuyệt vời, nhưng chú không thể dự đoán chính xác việc sinh nở đến từng phút được. Ông ấy đã ở cùng với Whitney gần mười hai giờ đồng hồ.”

“Thật vậy sao?” Stephen chế nhạo. “Và em cho là anh cũng đã cảm ơn ông ta rất nhiều vì chẳng làm gì để thúc đẩy mọi chuyện được, và để mặc anh chờ ở dưới nhà cầu xin Chúa cho anh vẫn còn một cô vợ.”

“Tôi đã nói gì đó tương tự với ông ấy, đúng vậy,” Clayton nói, nhìn vào ly rượu trong tay anh để giấu đi nụ cười.

“Ngài chắc chắn đã nói,” Bác sĩ Whitticomb đồng tình, làm tất cả mọi người giật mình khi ông bước vào trong phòng, mỉm cười và lau khô hai bàn tay bằng một cái khăn màu trắng. “Nhưng trước khi nói điều đó vài giờ, ngài đã dọa sẽ ném tôi ra ngoài trên cái – à – cái bàn tọa của tôi và tự mình làm bà đỡ.”

Ông gửi một nụ cười trấn an cho Nicki, người vẫn đang quan sát khuôn mặt ông với đôi mắt nhúu lại. “Có vài người đang rất mệt mỏi ở trên gác những người đã có khoảng thời gian hơi khó khăn một tí, nhưng họ sẽ rất vui được gặp anh –” Ông ngừng nói và mỉm cười khi ông bố trẻ đã chạy qua ông không nói một lời và lao lên trên gác, rồi ông quay sang phía cặp ông bà nội đang chờ đợi để được biết liệu họ mới có một cháu trai hay cháu gái.

Ở nơi nào đó xa xôi vạm vỡ so với thế giới nơi tất cả những chuyện này đã xảy ra, Sarah Skeffington mỉm cười xuống sự kiện đó, hài lòng vì cái cách mà bà đã sử dụng ba điều kì diệu nho nhỏ mà mỗi một người mới đến thế giới của bà được trao tặng. Có những hạn chế và phạm vi sử dụng những điều kì diệu này, được lập ra bởi Người làm nên những điều kì diệu đích thực, nhưng Ngài đã chấp nhận mỗi một điều đó, bao gồm cả việc phục hồi sức khỏe của Bà DuVille đủ để bà được nhìn thấy cậu cháu nội của bà.

Không hề biết đến những chuyện đó, Julianna ngồi dựa trên gối, viết một lá thư cho bà nội nàng.

Bà thân yêu nhất của cháu,

Năm ngày trước, con trai của chúng cháu đã ra đời và chúng cháu đã đặt tên bé là John. Nicki rất tự hào về thằng bé, và chàng hoàn toàn say mê cô em sinh đôi của John.

Chúng cháu đã đặt tên con bé là Sarah, theo tên của bà.

Bà luôn luôn ở trong những suy nghĩ và trong trái tim cháu...

Hết.

****Let them eat cake*: là một câu nói đùa chỉ sự chối bỏ trách nhiệm về một nhóm người nào đó, được cho là của *Marie Antoinett* , khi bà ta nghe được là người dân thường không có bánh mì để ăn, bà ta đã nói: "hãy cho họ ăn bánh ngọt."

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>